

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

34. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

24. SRPNA 2008

Z obsahu:

Duch Svatý sestoupí na vás
Závěrečná homilie
Benedikta XVI.
na 23. SDM
- strana 2 -

Pavlův hrob
Rozhovor s Johannesem
Pailem Abrahamowiczem
OSB, převorem opatství
svatého Pavla Za hradbami
- strana 4 -

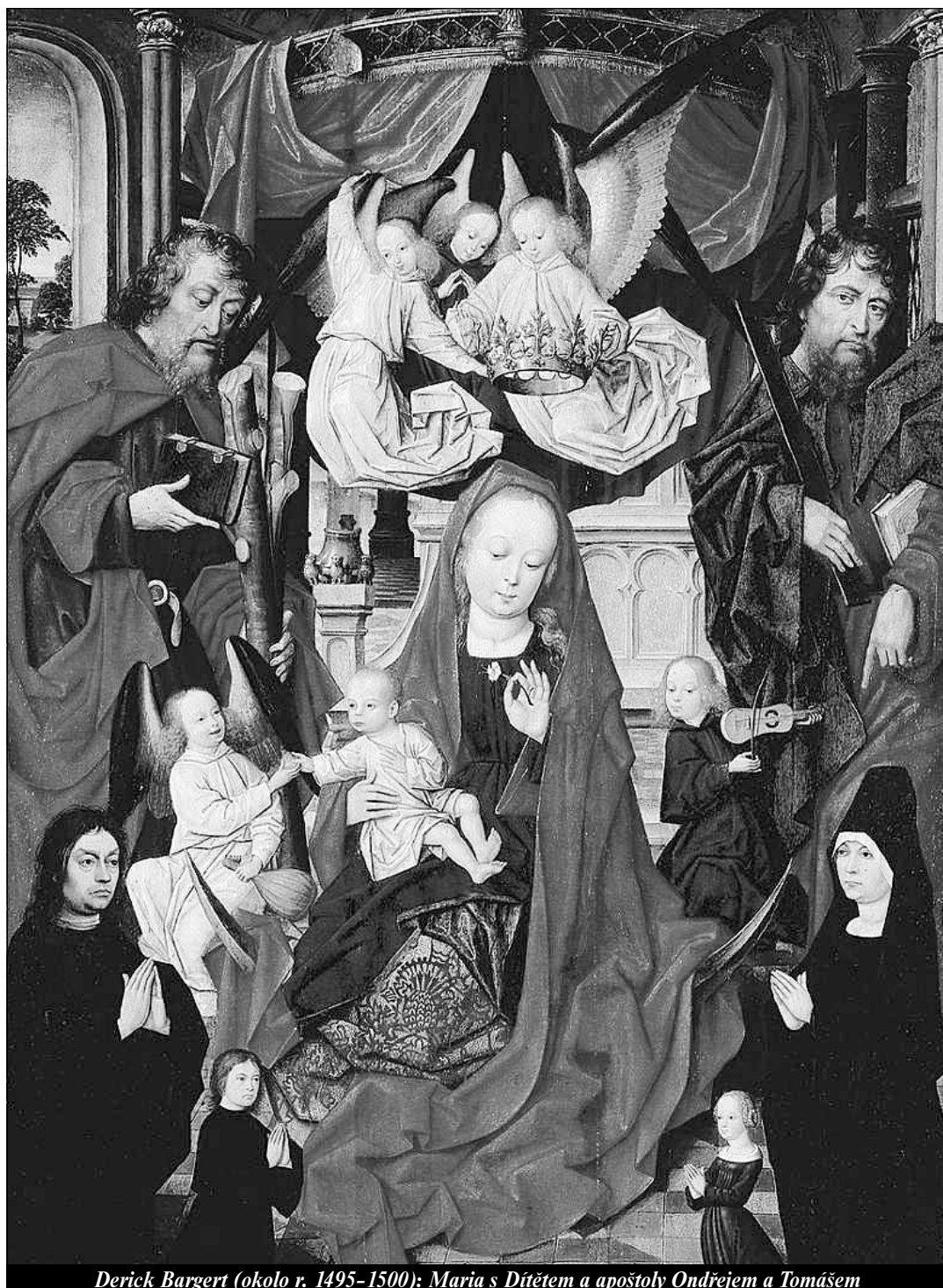
**Ctítel Panny Marie
nebude ztracený**
- strana 6 -

Panna Maria mi zachránila život
Matka Magdaléna
z kláštera Dys u Lublinu
vypráví
- strana 7 -

**Zaslouží si Církev
důvěru?**
Prof. Walter Brandmüller
- strana 8 -

**Eucharistický život podle
příkladu svatých (14)**
- strana 10 -

**Přípravné modlitby
kněze ke mši svaté (3)**
Prosba o čistotu srdce
- strana 11 -

Derick Bargert (okolo r. 1495–1500): Maria s Dítětem a apoštoly Ondřejem a Tomášem

Editorial

Epizoda, o které vypráví třetí čtení této neděle, bude pokračovat za týden, ale ve skutečnosti patří tyto dva úryvky nerozlučně k sobě. Čteme-li je spolu, stane se pro nás pádnějším bezprostřední srovnání, jaký je v tom rozdíl, když člověk naslouchá tomu, co mu zjevuje Bůh, a když naopak dopřává sluch tomu, co napovídá tělo a krev. Ale je zde ještě další souvislost. V příslibu, že Petr bude skála, která tvoří základy Církve, je obsažena i předpověď, že tato Kristova církev bude předmětem zběsilých útoků pekelných mocností. V tom se bude církev podobat svému Zakladateli, který bude muset mnoho trpět od nejvyšších představitelů, ale nade vši touto zlobou zvíťezí.

O těch, kteří budou „aktéry“ oněch úkladů pekelných mocností, mluví Pán několikrát na jiných místech. Nebudou to jen útoky nepřátel zvenčí, ale nastanou vnitřní úklady z vlastních řad, podvrtná činnost falešných proroků, vlků v beránčím rouchu, protivenství ze strany lidí tak blízkých, jako jsou ti nejbližší příbuzní. Vnitřní nepřátelé budou tak rafinovaní a tak podlí, že budou k nerozeznání od pravých pastýřů, a kdyby to bylo možné, svedli by i světce. Církev se tedy nemusí stydět za to, že má ve svých řadách zrádce. Jestliže se do starobylého, drahocenného nábytku zakousne červotoč, vůbec to neznamená, že by napadený poklad byl padělek, který by měl být vyhozen a zničen. V té či oné podobě měla církev ve svých řadách škůdce od samého počátku, tak jako měl jednoho přímo v hloučku svých nejvěrnějších sám Spasitel. Bude to naopak důkazem její vnitřní síly a její nezníčitelnosti, že přetrvává přes všechny věky i přesto, že jejími členy jsou chybující lidé. Zakladatel o této lidské slabosti ví a počítá s ní. Již za jeho života se apoštolové hádali o přední místa, která ještě ani neexistovala. Ale ve stejné místnosti a ve stejném čase, kdy Ježíš

svým nejvěrnějším přátelům předpověděl jejich zbabělost a zradu, projevil jim současně i svou lásku měrou nejvyšší. Všechna taková „pohoršení“ na jedné straně Církve jistě poskvřňují a neslouží jí ke cti, ale na druhé straně potvrzují, že právě ona je tou, o které mluvil její Zakladatel a které předpověděl budoucnost tak podobnou jeho vlastnímu pozemskému osudu.

Jedna věc je ovšem pozoruhodná. Není snad na světě obdobné trvalé instituce, ve které by se nevyskytla lidská selhání, ale žádné z nich nejsou její stinné a slabé stránky tak předhazovány a tak záměrně využívány jako důvody k odsuzování, pomlouvám a hanobení, jak je tomu v případě Církve. To svědčí o tom, že i toto je součástí taktiky pekelných bran.

Všichni tito protivníci a nactiutrhači však sotva jsou si vědomi, že svými projevy nepřátelství nedokazují, že by církev byla zvržením hodná, nýbrž právě naopak, že je to ona, o které Pán řekl, že bude stále cílem útoků nepřátel. Není tomu tak, že by si protivníci Církve vytvářeli svůj názor na ni na základě objektivního poznání. Pak by ovšem museli vidět i její mnohem výraznější světlé stránky. Ve skutečnosti jejich negativní odmítavý postoj předchází jejich poznání a oni pak všemožně hledají jen to, co by potvrdilo jejich předsudky a zášť, a to i za cenu záměrných zkreslení, překrucování a zlomyslných výmyslů.

Umíme si představit, že bychom byli mnohem spokojenější, kdyby nebylo pohoršlivých případů v životě Církve, ale na druhé straně – nejsou nesčetné příklady zářivých ctností tolika světců a světic o to cennější, že vyrůstaly a rozvíjely se tak často i ve velmi nepříznivém a nepřátelském prostředí?

Právě ta skutečnost, že ani za dva tisíce let se všemi způsoby pronásledování, intrik a nepřátelství nepodařilo církev sprovodit

Pokračování na str. 13

Duch Svatý sestoupí na vás

Závěrečná homilie Benedikta XVI. na 23. SDM

„Budete mít sílu Ducha Svatého, který sestoupí na vás“ (Sk 1,8). Viděli jsme, jak se toto zaslíbení naplnilo. V den Letnic, jak jsme slyšeli v prvním čtení, zmrtvýchvstalý Pán, který sedí po pravici Otce, seslal Ducha svým učedníkům, shromážděným ve Večeřadle. V síle tohoto Ducha Petr a apoštolové šli hlásat evangelium až na konec světa. V každé době a ve všech jazycích pokračuje církev v hlásání Božích divů a zve všechny národy a kmeny k víře, k naději a k novému životu v Kristu.

V těchto dnech také já jsem přišel jako Petrův nástupce do této obdivuhodné země Austrálie. Přišel jsem, abych vás, moji mladí bratři a sestry, utvrdil ve víře a otevřel vaše srdce moci Ducha Svatého a bohatství jeho darů. Prosím proto za toto velké shromáždění, které spojuje mladé lidi „ze všech národů pod nebem“ (Sk 2,5), aby se stalo novým Večeřadlem. Kéž oheň Boží lásky sestoupí a naplní vaše srdce, aby vás stále více spojoval s Pánem a jeho Církví a vyslal vás jako novou generaci apoštolů nést světu Krista!

„Budete mít sílu Ducha Svatého, který sestoupí na vás.“ Tato slova zmrtvýchvstalého Pána mají zvláštní význam pro ty mladé, kteří budou biřmováni, poznamenání dary Ducha Svatého během této mše svaté. Ale tato slova jsou adresována také každému z vás, všem těm, kteří přijali dar Ducha smíření a nového života ve křtu, kteří ho přijali do svého srdce jako svou pomoc a vůdce v biřmování a kteří denně rostou v jeho darech a milosti skrze svatou Eucharistii. V každé mši svaté totiž Duch Svatý znovu sestupuje, vzývá slavnostně modlitbou Církve, nejen aby proměnil dary chleba a vína v Tělo a Krev Páně, ale také aby proměnil naše životy, aby z nás svou silou učinil „jedno tělo a jednoho ducha v Kristu“.

Ale čím je tato „moc“ Ducha Svatého? Je to moc Božího života! Je to moc téhož Ducha, který se vznášel nad vodami na úsvitu stvoření a který v plnosti času vyvedl Ježíše ze smrti. Je to moc, která vede nás a náš svět k příchodu Božího království. V dnešním evangeliu Ježíš oznamuje, že začala nová éra, ve které bude Duch Svatý vylit na celé lidstvo (srov. Lk 4,21). On sám, počatý dílem Ducha Svatého a narozený z Marie Panny, přišel mezi nás, aby nám přinesl tohoto Ducha. Jako pramen našeho nového života v Kristu je Duch Svatý také velmi skutečným způsobem duší Církve, láskou, která nás spojuje s Pánem a mezi sebou, a světlem, které otevírá naše oči, abychom viděli divy milosti Boží kolem sebe.

Zde v Austrálii, této „velké jižní zemi Ducha Svatého“, jsme všichni nezapomenutelně prožili přítomnost a moc Ducha Svatého v krásě přírody. Naše oči byly otevřeny, aby viděly svět kolem nás takový, jaký skutečně je: „přeplněný“ – jak říká básník – „Boží velikostí“, plný slávy jeho tvořivé lásky. Také zde, v tomto velkém shromáždění mladých křesťanů, pocházejících z celého světa, máme živý zážitek přítomnosti a síly Ducha Svatého v životě Církve. Viděli jsme církev skrze to, čím opravdu je: Tělo Krista, živoucí společenství lásky zahrnující lidi všech ras, všech národů a jazyků, všech dob a míst v jednotě zrozené z naší víry ve zmrtvýchvstalého Pána.

Síla Ducha Svatého nepřestává naplňovat život Církve. Skrze milost svátostí Církve plyne tato síla také do našeho nitra jako podzemní řeka, která živí ducha a přitahuje nás stále blíže k prameni našeho pravého života, kterým je Kristus. Svatý Ignác z Antiochie, který zemřel v Římě jako mučedník na počátku

Pokračování na str. 12

Vyznání víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ty jsi Syn živého Boha - ty jsi Skála!

Dnes se Ježíš zdržuje jen ve společnosti svých věrných, ale neboj se k nim připojit i ty. To, o čem chce se svými rozmlouvat, je závažné téma, které se týká i tebe. Ježíši nestačí, že jsi s ním. Přišel čas, aby bylo mezi vámi zcela jasno. Pokloň se mu a poděkuj mu, že tě přizval právě v nevědní chvíli, kdy chce s učedníky rozmlouvat na toto téma.

Když se tě Pán ptá, za koho ho lidé pokládají, nečiní tak proto, že by to nevěděl. Spíše mu jde o to, aby sis to sám dobře uvědomil. Projdi v duchu všechny ty, kteří žijí kolem tebe. Pověz mu po pravdě, co o tom víš. Neboj se mluvit ani o těch představách, které Ježíše zlehčují, zkreslují, ponižují, podceňují nebo urážejí. Pověz mu i o těch, pro které zůstává zcela neznámým pojmem. Uvědomuješ si, co bude třeba podniknout, jestliže se má všechna tato nevědomost, povrchnost, předsudky a zášť proměnit v opravdové poznání, kdo je Ježíš, kterého nám posílá sám Otec?

Ale Pán chce slyšet i od tebe, za koho jej doopravdy pokládáš. Nespěchej však se svou odpovědí. Podívej se zatím dobře do svého srdce. Dříve, než odpovíš ty sám, dej místo Šimonovi, který chce promluvit za všechny přítomné: *Ty jsi Mesiáš,⁽¹⁾ Syn živého Boha.*

Souhlasíš-li s apoštolem, sleduj pozorně, co na to Ježíš odpoví: Jestliže chválí Šimona za to, co řekl, pak to není proto, že odpověděl správně, ale proto, že přijal bezvýhradně to, co mu zjevil sám Otec. Zapamatuj si to a vzpomeň si na to, kdykoliv začneš poctivovat sebezalíbení nad tím, co ti připadá, jako by to bylo „tvé“, ačkoliv to pochází od Otce. Spíše přemýšlej o tom, co všechno by ti Otec mohl zjevit, kdyby mu v tom nepřekážela právě tvoje domýšlivost.

Ježíšova otázka je významná právě z toho důvodu. Na tom, co si o něm myslíme, závisí všechno, co nám může zjevit. Jak uvidíš, Pán odpovídá za upřímnost stejnou upřímností. Vyznáš-li popravdě, za koho jej pokládáš, on ti odpoví, za koho pokládá tebe.

To, co chce Ježíš říct o svém apoštolu Šimonovi, může prohlásit jedině jako Bůh. Právě proto potřeboval nejdříve jeho veřejné vyznání. Slavnostní prohlášení Pomazaného

Božího Syna není adresováno jen apoštolovi. Je slibem a nejvyšší zárukou útěchy pro všechny křesťany: *Na tobě zbuduji svou církev, kterou moc pekla nepřemůže.* Překvapuje tě snad, že ji chce založit na slabém, nevzdělaném, prchlivém rybáři? Nediv se a neobávej se. Tak jako Petr nepoznal sám od sebe, kým je doopravdy Ježíš, tak ani jeho církev neponese sám od sebe. Poukazovat pouze na člověka znamená ignorovat právě tento vznešený Boží záměr: ani lidská slabost nezmaří odvěky Boží plán. Bůh usku-

teční své i tváří v tvář nebezpečí, kterým jde Kristova církev vstříc. Kdyby pekelné mocnosti nepředstavovaly trvalé reálné nebezpečí, nebylo by třeba žádných příslibů, nebylo by o čem mluvit. Boj s temnými mocnostmi zla bude tvořit podstatnou část budoucí historie Církve.

Nebude v ní období, kdy by ji Zlý přestal ohrožovat: jednou to bude krvavé pronásledování, jindy bludná učení, jindy pokušení slávy, moci a bohatství, pak opět rozmařilosti a lidské pýchy založené tu na rozumu, tu na pokroku a blahobytu. Právě v důsledku tohoto trvalého boje bude nutno dělat závažná a závazná rozhodnutí. K tomu budou sloužit Petrovy klíče. Jestliže Bůh někomu svěří odpovědnost, pak ho také sám respektuje. Je to projev Boží velkodušnosti i moci. Petrova pravomoc je Satanova bezmocnost. Zpochybňovat tuto pravomoc, vzdávat se jí znamená opouštět pevný základ a vykročit na vodu, nikoliv však na Mistrovu výzvu, ale na vlastní pěst.

Papežství představuje pro církev jedinou pevnou a stmelující sílu: bez něho vznikají jen nová a nová štěpení. Všechny rozkoly jsou ve svém jádru protipapežské.

Nyní nadešla ta chvíle, a bys i ty vyznal Ježíši, za koho jej pokládáš. Na tom závisí závažnost všeho, co od Ježíše uslyšíš. Až mu předneseš své vyznání, pozorně vyslechni, co Pán svěří tobě. A nezapomínej: žádný úkol, žádné poslání není malé ani podřadné. Každý dar od Boha však znamená také odpovědnost.

Nepřeslechni ani závěrečná slova: *Nehovořte o tom.* Jsou věci, se kterými se nechodí na trh. Aby lidé přijali úplnou pravdu, musí být pro ni nejdříve náležitě disponování.

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost a poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí! Jemu buď sláva na věky.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Hebrejské slovo Mesiáš znamená totéž co řecké Christos - Pomazaný.

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 22,19-23

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce: „Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnou. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáho, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu, když otevře, nikdo nezaavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. čtení - Řím 11,33-36

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet? Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

Evangelium - Mt 16,13-20

Když Ježíš přišel do kraje u Caesareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

PROSBA O MODLITBU za budoucnost vydavatelství Maticе cyrilometodějská s. r. o. a redakce Světla

Dům na Dolním nám. v Olomouci, kde jsme již 19 let v nájmu, je na prodej. Vzhledem k umístění v samém centru Olomouce je pro nás jeho cena zcela nedostupná. Proto vás, naše příznivce, prosíme o modlitbu, aby Pán na přímluvu Panny Marie a svatého Josefa řídil kroky majitele domu, aby se dům dostal do dobrých rukou, a pokud v něm nebudeme moci zůstat, aby nám Pán pomohl nalézt vhodné prostory, kam bychom se mohli i s naší tiskárnou přestěhovat. Děkujeme.

Redakce Světla

Pavlův hrob

Rozhovor s Johannesem Pailem
Abrahamowiczem OSB, převorem opatství
svatého Pavla Za hradbami

Koncem roku 2002 začal vaticánský archeolog Giorgio Filippi archeologický průzkum baziliky sv. Pavla. Co bylo důvodem této akce?

Dnešní Řím stojí na zbytcích z dřívějších epoch. V centru Říma může dnes skutečně každý začít vykopávky ve svém sklepe a narazí při troše štěstí na předměty nebo stavby z dob starých Římanů.

Také pod bazilikou svatého Pavla Za hradbami jsou zbytky ze starého Říma. Nejhlouběji je položena nekropole neboli hřbitov, na kterém se nachází z doby asi 200 let po Kristu hrob svatého Pavla, nad kterým císař Konstantin postavil v roce 320 konstantinskou baziliku, která byla později nahrazena jinou desetkrát větší, tzv. bazilikou tří císařů (Theodosia, Arkadia a Honoria). Ale i tato bazilika byla později přestavěna. Tak byla podlaha několikrát zvednuta, aby byla hlavní loď a prostor oltáře, pod kterým je původní místo, jako předmět úcty k Apoštolu národů lépe chráněny před záplavami z řeky Tibery. Různými archeologickými výzkumy, naposled v roce 2003 a 2004, bylo dosaženo všech vrstev jednotlivých fází výstavby až k prvotním základům konstantinské baziliky a konečně k nekropoli. V bazilice a kolem ní jsou vykopávky na denním pořádku.

Důvody byly několikeré:

1. První vykopávky začaly teprve po požáru roku 1823 a dokumentace o nich je 150 let stará. Od nových vykopávek bylo až do nedávna upuštěno z důvodů statiky. Nad hrobem sv. Pavla je postaven papežský oltář a nad ním stojí na čtyřech sloupech těžký baldachýn z 13. století, který by byl při vykopávkách ohrožen. Po požáru byly tyto práce

možné, protože baldachýn byl snesen za účelem restaurování a práce mohly bez problému probíhat. Dnes však konstatujeme, že tehdejší průzkum byl proveden nedokonale. Proto bylo rozhodnuto využít dnešních technických možností a bez odstranění baldachýnu postupovat co nejbezpečněji, aby mohla být zpracována co nejbojšernější dokumentace.

2. Zájem o Pavlův hrob vzrostl u benediktinského společenství, které je zde již 1300 let a nedávno se rozrostlo. Od roku 2004 sem přicházejí benediktinští otcové ze všech opatství ve světě na několik let a od nějaké doby je zde opět i dorost. Mniši pečují o poutníky, slouží pro ně denně pět hojně navštívených mší svatých a celý den nabízejí možnost svatě zpovědi.

3. V rámci Jubilejního roku sv. Pavla (narodil se kolem roku 8 po Kr.) vyzval Svatý otec, aby se pozornost obrátila k bazilice jako centrálnímu bodu, a bylo rozhodnuto odstranit před hrobem sv. Pavla část zdi, aby bylo možno spatřit sarkofág přímo pouhým okem.

Ze které doby pochází tento sarkofág a jaké důvody hovoří pro to, že je to skutečně sarkofág sv. Pavla?

Zatím nejsou k dispozici důkazy, které by umožnily datovat vznik sarkofágu. Průzkum dr. Filippiho umožňuje však učinit následující závěry: Je možno potvrdit, že bazilika tří císařů a pozice jejího oltáře je totožná se sarkofágem (dříve se oltáře stavěly nad hroby světců). Odhalení základů původní konstantinské baziliky z roku 320 potvrzuje, že místo prvního oltáře i přes pozdější zvětšení baziliky a při přestavbě po požáru v roce 1823 je

Hrob sv. Pavla v bazilice sv. Pavla Za hradbami

na stejném místě, takže nynější oltář stojí přesně ve středu apsidy původní konstantinské baziliky. Sarkofág se tedy bezpečně nachází na původním místě druhé baziliky, tedy kolem roku 390; a to je s největší pravděpodobností místo již z roku 320 (za Konstantina). To bylo kvůli vlhkosti půdy poprvé zvednuto, podruhé v průběhu přestavby, ale nikdy ne přemístěno. To by vzhledem k účtě bylo také krajně nevhodné.

Co ukázaly další vykopávky pod bazilikou svatého Pavla?

Dnešní oltář je dutý prostor. Zamřížovaným otvorem je možno dovnitř strčit hlavu a přečíst nápis: PAVLO APOSTOLO MART (Mučedníku apoštolu Pavlovi). Ten tvoří podlahu to-

hoto volného prostoru. Dále je vidět trychtýřovitý otvor k sarkofágu, který leží o 1,30 m níže.

Takové otvory měly různé funkce. Z uctívání mrtvých, zvláště mučedníků, známe zvyk

tzv. libatio, při kterém byly do hrobu vlévány tekuté vonné látky, podobně jako při úlitbách v pohanském kultu mrtvých. V desce s nápisem jsou čtyřúhelníkové otvory, které jsou pod povrchem propojeny a které sloužily k protahování textilií, používaných jako dotykové relikvie. Existuje popis takového obřadu z 12. století. Papež jednou ročně v den svátku vyňal z prohlubně nádobu s kadidlem, které rozdál věřícím, nádobu naplnil žhavým uhlím a kadidlem a opět vložil do otvoru, kde zůstala do příštího roku. Dnes mají především pravoslavní poutníci zájem dotýkat se upomínkovými předměty sarkofágu trychtýřovitým otvorem.

Od června 2007 mohou poutníci vstoupit do Confessio s přímým pohledem až k hrobu. Jelikož byla odstraněna část zdiva, je vidět část stěny sarkofágu z růžového neotesaného mramoru.

Dovolí papež otevřít sarkofág a prozkoumat ho odborně? Tak bychom získali jistotu, že zde odpočívají ostatky Apoštola národů.

Tato jistota, že je zde pochován Pavel z Tarsu, by byla především z historického hlediska velice zajímavá. Pokud vím, není však takový průzkum v plánu. Sarkofág je dostupný jen shora, což by vyžadovalo odstranit celý oltář, což znamená dlouhotrvající stavební práce.

Existují další dvě tradice. Především, že ostatky svatých apoštolů Petra a Pavla byly přemístěny do katakomb svatého Šebestiána, a dále že hlava sv. Pavla se nachází v Lateránské bazilice. Ta druhá tradice je nesporně mylná, ale v katakombách na Via Appia byly nedávno učiněny zajímavé objevy. V mnoha průvodcích je uvedeno, že v katakombách svatého Šebestiána je velký podzemní prostor, kde v dobách pronásledování byly určité doby přechovávány ostatky svatých Petra a Pavla. Na freskách v podzemí baziliky svatého Petra je možno poznat, že

zde tato tradice vznikla teprve ve 12. století, zatímco u sv. Šebestiána existuje již od 3. století a týká se obou apoštolů, ale z jiného důvodu. Zde bylo bydliště sv. Petra a snad i svatého Pavla. Nápis „Domus Petri“ je možno takto chápat. Místo leží jižně od Říma nedaleko od odbočky Via Ardeatina, kudy bylo možno přijít do Říma z přístavu Puteoli (Sk 28,13, dnes Pozzuoli). To vylučuje pravděpodobnost, že by ostatky apoštolů byly určitou dobu uloženy v těchto katakombách. Máme z historického pohledu předběžně jen náznaky, že rakev s jistotou již od roku 390 a pravděpodobně již od roku 320 byla několikrát zvýšena, ale nikoliv přemístěna.

Jaký duchovní prospěch je možno získat při návštěvě baziliky svatého Pavla?

Základní výpovědi svatého Pavla v jeho listech i ve Skutcích apoštolů zní, že ukřižovaný Ježíš z Nazareta je opět živý, a to nikoliv nějakými čarovnými silami, nýbrž proto, že láska Otce k němu je silnější než smrt. Pavel je svědkem Zmrtvýchvstalého, protože Ježíš se mu zjevil, ještě když byl jeho protivníkem a vši silou bojoval proti „legendě o zmrtvýchvstání“ ve jménu Písma svatého. Nikdo by si nebyl pomyslel, že tento rozhodný znalec Písma Šavel uvěří ve Zmrtvýchvstalého a položí za něho život. Z lásky. A poutník, který přijde z dálky, aby navštívil

Hlavní oltář
v bazilice sv. Pavla Za hradbami

Pavlov hrob, vstupuje do 100 m dlouhého chrámu, pochybuje možná na každém kroku, zda je zde opravdu pravý Pavlov hrob, a ptá se, zda jeho pouť nebyla zbytečná. (Když zde opravdu není, k čemu bylo všechno úsilí?) Když však přejde k modlitbě, napadne ho: „A kdybych celou tu cestu šel pěšky a bos, ale lásky bych neměl...“ a listy Pavlova listu se pro něho stanou opět živé, stejně jako ostatky mrtvého (Ez 37). A tak může být hrob – ať už s jistotou nebo bez jistoty o ostatcích – důvodem k obrácení. (Jaký jiný div bychom mohli od přímlyvy Pavla očekávat?) I tato pravá úcta je historická skutečnost, kterou poutníci dokládají bez přerušení již dva tisíce let.

*Otázky kladl P. Beno Mikocki
Z Bettendes Gottes Volk
1/2008 přeložil -ls-*

Interiér baziliky sv. Pavla Za hradbami

DON BOSCO A MATKA BOŽÍ

V Paříži umírá malá Markétka na tuberkulózu.

„Uzdraví se!“ slibuje plačící matce Don Bosco. „Modlete se každý den Otče náš, Zdravas a Sláva Otci a připojte Zdravas Královno. Modlete se až do 15. srpna...“

„Dva a půl měsíce...“ naříká matka. „Vždyť vy byste mohli vzít dítě za ruku a bude zdravé...“ Don Bosco však přísně odpovídá: „Udělejte, co Vám říkám!“

Nemoc pokračuje. Chrlení krve je stále horší, horečka roste. Dítě je už kost a kůže. ... Za takových okolností je těžké zachovat víru. Ale matka vytrvá: modlí se a doufá.

15. srpna se obléká, aby mohla jít na mši svatou. Tu se ozve výkřik jejího dítěte: „Maminko, já jsem zdravá!“ A skutečně, nemocná září, její rty jsou karmínově rudé, v očích není stopy po horečce. Ihned se obleče a jde s matkou na mši svatou...

Byla uzdravená tak dokonale, že její životní příběh zní jako z pohádky starých časů: „Vdala se, žila dlouho a šťastně a měla mnoho dětí...“

M. Pélissier: La Magnifique Aventure

MARIA POMOCNICE KŘESŤANŮ

V noci z 1. na 2. srpna 1218 zjevila se Panna Maria Pomocnice křesťanů zbožnému sluhovi svatému Petru Nolascovi a prosila ho, aby pro vykupování ubohých křesťanů z muslimského otroctví založil spolu se svatým Raimundem z Penafortu a králem Jakubem I. Aragonským milosrdný řád. Tak byl založen řád mercedariánů Nejsvětější Panny Marie Milosrdné na vykupování zajatců. Ti se zavázali slibem, že bude-li třeba, sami se nabídnou jako rukojmí, pokud to bude pro osvobození zajatců nutné.

Jen v prvním století svého trvání osvobodili členové řádu více než 25 000 zajatých křesťanů. Mnozí tento hrdinský apoštolát zaplatili životem.

DRŽ MĚ POD SVOU OCHRANOU, MATKO MILOSRDENSTVÍ

Svatá a neposkvrněná Panno, Moje Matko Maria, utíkám se k Tobě jako k Matce našeho Pána jako ze všech nejubožejší.

Klaním se Ti, svrchovaná Královno, a děkuji Ti za všechny milosti, které jsi mi do dnešního dne prokázala, především za to, že jsi mě uchránila před pekelným ohněm, který jsem si tak často zasloužil. Miluji Tě, moje lásky nejhodnější Paní, a z vděčnosti za Tvoji lásku se zavazuji, že Ti budu vždy sloužit a zasadím se ze všech sil o to, aby Tě i druzi milovali. Skládám v Tebe všechnu svou naději, všechno své blaho.

Přijmi mě jako svého sluhu a zachovej mě ve své ochraně, Matko milosrdenství. A protože jsi tak mocná před Bohem, vysvobď mě od každého pokušení a dej mi sílu, abych nad nimi vítězil až do smrti. Moje Matko, pro Tvoji lásku, s jakou jsi milovala Boha, prosím Tě, stůj při mně vždy až do konce mého života. Neopouštěj mě až do onoho dne, kdy mě s jistotou uvidíš v nebi, abych Tě blahoslavlil a na věky chválil za Tvé milosrdenství.

Šťavý Alfons z Liguori

Modlitby k Panně Marii jsou modlitby poslední záchrany. Jsou to opravdu modlitby v té nejkrajnější nouzi. V celé liturgii není jediné modlitby, kterou by se opravdu nemohl modlit i ten nejubožejší hříšník. Modlitbou poslední záchrany je Zdravas Maria. S touto modlitbou nikdo nemůže zahynout.

Charles Péguy

Když byla malba dokončena, papež Pius IX. si ji pozorně prohlédl a ukazoval přítom na jednotlivé postavy: *To je Perro-ne, velký teolog, který napsal vynikající knihu o Panně Marii. A to je velký Passaglia (1812-1887), zbožný kněz, který vroucně miluje Pannu Marii a o Neposkvrněné napsal třísvazkové dílo. Mistře, zobrazil jste ho velice pěkně. Vypadá jako živý. Umělec odpověděl. Passagliu jsem na obraze namaloval proto, že je pilířem dogmatu a neposkvrněném početí.*

Ale papež odvětil: *Ne, milý mistře. Pilířem článku víry není ani Passaglia, ani Pius IX., ale samotná pravda. Víte přece, jak jsme my lidé slabí a křehcí. Jak by člověk mohl být pilířem?*

Cestou domů přemýšlel Podesti ještě dlouho o slovech Svätého otce. Nepřispěl snad jezuita P. Passaglia podstatně k obraně a k přípravám definování dogmatu a neuvěřitelně v roce 1855, tedy několik měsíců po vyhlášení, tři objemné svazky o Immaculatě?

Ale neuplynula ani čtyři léta a v Římě a v celé Itálii se rozšířila neuvěřitelná zpráva: P. Passaglia TJ, významný profesor na papežské římské univerzitě Gregoriana, opustil řád kvůli svým proticírkevním politickým názorům. Ale papež, který si ho stále vážil, mu dal místo na univerzitě Sapienza v Římě.

Když se však Passaglia v roce 1860 svým dílem *Pro causa Italia* postavil proti papeži a proti kurii, profesuru mu odňali. Musel dokonce opustit Řím a v roce 1862 byl suspendován od kněžské služby. Odložil kněžský šat a v Turíně vydával proticírkevní týdeník *Il Mediatore* a neúnavně bojoval proti papeži a kurii.

Neopadl jen od víry...

Když se tento skandál stal všeobecně známým, přišel malíř Podesti opět za Piem IX. a řekl mu: *Svatý otče, přikážete mi, abych z obrazu v Síni Immaculaty odstranil postavu Passaglii a nahra-*

Ctitel Panny Marie nebude ztracený

Někteří z nás, kteří navštívili rozsáhlé sbírky Vatikánských muzeí, určitě navštívili velkou síň Neposkvrněné, kterou zdobí nádherné pestré fresky. Je tam i dílo italského malíře Francesca Podestiho (1800-1895), které zobrazuje vyhlášení dogmatu. Na obraze je papež Pius IX., obklopený kardinály, biskupy, teology, kněžími i věřícími, 8. prosince 1854 v chrámě svätého Petra.

Francesco Podesti (1800-1895): Vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí 8. prosince 1854 (Passaglia v černém plášti na pravé straně)

dil ji jiným katolickým teologem. Papež odpověděl: A co bude dále, když i tento nástupce se v budoucnosti projeví jako slabý? Ne. Nedovolím vám přemalovat postavu Passaglii. Dlouhá léta využíval svůj um ke cti Panny Marie a ona nedovolí, aby byl ztracen. Žádný ctitel Panny Marie nebude ztracený! A mimochodem, kolik apoštolů je na obraze Poslední ve-

čeře? Všech dvanáct. Malíř odpověděl: Svatý otče, rozumím. A tak postava bývalého jezuita zůstala na svém místě a je ji možno vidět na obraze dodnes.

Passaglia déle než deset let odmítal snahy Říma o smíření. Teprve jako 75letý - na smrt nemocný - začal v samotě přemýšlet o svém minulém životě. Nikdo ho nesměl navštívit ani

s ním mluvit. Až se stala nečekaná věc. Passaglia si na smrtelné posteli dal zavolat kněze. Dříve než začal hovořit, dlouho plakal. Pak uznal své velké pochybení: *Lituji, že jsem sešel z mariánské cesty, protože právě na ní jsem byl nejšťastnější. Jak jsem se jen mohl pustit její láskyplné a pomáhající ruky? Teď vidím, jak jsem byl zaslepený. Nechci být ztracený!*

Bez váhání podepsal veřejné prohlášení, že odvolává svou zbloudilou činnost. Odvolání bylo doručeno turínskému arcibiskupovi Gaetanovi Alimondovi. V prohlášení Passaglia napsal: *Já, podepsaný Carlo Passaglia, prohlašuji, že se zříkám své bludné cesty a zavrhuji ji i všechno, co zavrhl Církev...* Pak se vyzpovídal. Když mu zpovědník hned nato položil na ramena kněžskou stólu, zeptal se s dojetím: *Smím opět obléci kněžské rouchy?* Vroucně se pomodlil Credo a po tiché přípravě přijal svätostného Spasitele. Plakal štěstím jako smířený syn Církvě. Neposkvrněná, kterou kdysi uctíval, nedovolila, aby byl ztracen. Zemřel čtyři dny nato 12. března 1887 s modlitbou Zdravas Maria na rtech.

Možná si kladete otázku, jak mohl vroucí ctitel Panny Marie, všemi uznávaný jezuita, tak zbloudit? Historici zjistili jednu důležitou skutečnost: V čase, kdy psal své velké dílo o Neposkvrněné, zanedbával modlitbu, aby získal více času pro svoji práci a mohl ji co nejdříve dokončit. To dokazuje, že každodenní modlitbu není možno ničím nahradit. Ani studiem o Panně Marii!

*Vítazstvo Srdca 3/2008
Přeložil -lš-*

ZMĚNA POVOLÁNÍ

Fotbalový profesionál USA Chase Hilgenbrinck ukončil svou sportovní kariéru a vstoupil do kněžského semináře. Řekl, že se cítil povolán k něčemu většímu. Sportovní kariéra nemohla utišit hlad jeho duše. Neznamená to, že by ho fotbal nebyl. Za žádné jiné zaměstnání by ho nevyměnil. Ale chce uposlechnout Pánovo volání a jít za ním. Vrací se k tomu, co poznal již dříve, protože pochází z katolické rodiny. Nejdříve si myslel, že tak učiní až po skončení kariéry. Pak si však uvědomil, že „odložená poslušnost je neposlušnost“.

BIBLE JAKO KNIHA KNIH

Institut pro výzkum veřejného mínění Barna v Kalifornii označil Bibli v USA za skutečnou knihu knih, která stojí na prvním místě mezi všemi oblíbenými knihami. V každé rodině jsou v průměru čtyři exempláře Bible. 45 % obyvatel si čte v Písmu nejméně jednou týdně.

Kath-net

Matka Magdaléna má 85 let a nyní žije v klášteře Dys u Lublinu v Polsku. I přes svůj vysoký věk je duševně velice čilá a vyznačuje se velkou horlivostí za spásu duší. To ji charakterizuje již od dětství. Matka Magdaléna vzpomíná:

Když jsem byla ještě malé děvčátko, šla jsem na procházku se svým otcem a dívala jsem se vzhůru k nebi. Všimla jsem si, že naše chrámové věže se neliší pouze tvarem, ale mají také jiné kříže. Některé měly jedno příčné rameno, jiné dvě. Jak už to u malých dětí bývá, chtěla jsem mít všechno vysvětleno. Otec mi řekl, že jeden kříž je u katolíků, druhý u pravoslavných křesťanů. I když jsem byla ještě malá, vnímala jsem něco z bolesti rozdělení křesťanských církví. Od té doby jsem se ve svém srdci začala modlit za jednotu obou bratrských církví. Až dodnes zůstala ve mně touha po smíření a po jednotě velice živá a jsem ochotná nabídnout za ni Bohu svůj život.

Magdaléna chodila do školy ve Varšavě, ve svém rodném městě. Když Hitler vypověděl Polsku bleskovou válku, stalo se v jejím životě něco, co očividně svědčí o zázračném zásahu Panny Marie, která ji zachránila před velkým nebezpečím:

Bylo to v roce 1939. Měla jsem právě 16 let a v Polsku se stále více projevovala moc nacistů. Bylo nařízeno, že každý musí s sebou nosit osobní průkaz, aby v případě potřeby mohl prokázat svou totožnost. V onen památný den jsem měla namále. Moje matka byla nemocná a jeden jezuita - P. Sliwinski - chtěl za ni sloužit mši svatou. Rychle jsem vzala maminčinu kabelku, ve které byly peníze na jízdenky, a vydala jsem se na cestu k tramvaji, která mě měla zavést ke kostelu nedaleko varšavské katedrály. Před zastávkou Wilenski zastavili tramvaj příslušníci gestapa a všem cestujícím hrubě nařídili, aby vystoupili. Stála tam tři nákladní auta připravená na odvoz lidí.

Panna Maria mi zachránila život

V roce 1992 přišly první misionářky Rodiny Panny Marie na letní misií do Kyjeva na Ukrajině. Země, lidé i řeč byli pro nás ještě docela cizí, a tu nám velkou pomoc poskytly sestry karmelitánky. Jejich klášter stál uprostřed krásné velké zahrady. Mohly jsme sestry prosit o radu ve všech záležitostech a brzy jsme se velice spřátelily. Matka Magdaléna Zakrzewska, tehdy převorka, byla vlastně zakladatelkou kláštera. Jednou nám vyprávěla dojemnou událost ze svého života.

Cítila jsem velké nebezpečí a v úzkosti jsem se začala modlit. Během vystupování jsem nervózně hledala občanský průkaz. Můj pohled padl mimoděk na sloup na druhé straně ulice, na kterém byl nápis velkými písmeny: „Kdo bude přistížen bez dokladů, bude potrestán smrtí!“ Zoufale jsem hledala v kabelce s nadějí, že tam najdu křestní list, kterým bych mohla doložit svou totožnost. Vtom přišel ke mně gestapák, vytrhl mi kabelku z ruky a sám ji začal prohledávat. Najednou se zrazil a zdálo se, jako by se zcela uklidnil. Opatrně vytáhl z kabelky obrázek Neposkvrněné a přitom hrubým hlasem zamumlal: „Hm, Maria!“ Chytil mě za rameno, strčil mě zpět do tramvaje a řekl průvodčímu: „Pokračujte v cestě, ale rychle!“ Čtyři zastávky projel řidič bez zastavení. Přišla jsem na mši svatou ještě včas. Ale to, před čím mě Panna Maria zachránila, jsem se dověděla až mnohem později.

Přestože během druhé světové války byla situace velmi zlá, Magdaléna složila tajně maturitní zkoušku. Hned potom chtěla podle touhy svého srdce vstoupit do kláštera. Ale rodiče si přáli, aby začala studium medicíny a aby se stala internistkou. Během vysokoškolského studia zažila další zvláštní příhodu:

Během války jsem s bratrem tajně pomáhala polským vojákům. Proto jsme měli doma schovanou pistoli. Jednou v noci jsem však slyšela hlas Panny Marie: „Dej tu zbraň pryč!“ Protože jsem byla přesvědčena o pravosti této rady, hned ráno, sotva jsem se vzbudila, uposlechla jsem. A právě ten den prohledalo gestapo celý náš dům. S vděčností jsem si uvědo-

Matka Magdaléna

mila, že mě Panna Maria podruhé zázračně zachránila, a nejen mne, ale i členy mé rodiny.

V roce 1943, kdy Němci zničili Varšavu, přestěhovala se Magdaléna se svojí rodinou do západního Polska do Poznaně, kde dokončila studium medicíny a jako čerstvě diplomovaná lékařka si našla práci v oddělení první pomoci.

Pomoc této schopné lékařky vyhledávaly velmi často sestry karmelitánky z Poznaně. Magdaléna se mezi nimi cítila jako doma a brzy nato vstoupila do Karmelu v Poznani.

Těžká zkouška

Už od počátku si všichni všimli její veselé horlivosti, s jakou zvládala všechny práce. Rádi ji viděli jak na oddělení nemocných, tak na vrátnici nebo v kuchyni. Stále častěji se stávalo, že mladá karmelitánka pro svoji obětavou službu spolusestrám chyběla při společné modlitbě. I když vě-

děla, že každý skutek lásky má velkou hodnotu, právě tato její horlivá služba a situace, ve které se nacházela, byly příčinou velké zkoušky.

Přišly pochybnosti. Nevstoupila do kláštera proto, aby tu vedla kontemplativní život? Když je tu tolik práce pro ni jako lékařku, nebylo by potom lépe vrátit se zpět do světa, tam si založit nemocnici podle křesťanských zásad? Toto pokušení - opustit klášter a otevřít nemocnici - bylo stále silnější. Ani zpovědník nebyl proti této touze, která mohla být inspirovaná Bohem. Když pak kvůli těžkému zápalu plic musela odejít na zotavenou do kláštera ve Varšavě, byla rozhodnutá, že se už do svého řeholního domu nevrátí.

Tu zasáhla Panna Maria potřetí a dala Magdaléně jasné znamení:

Ve snu jsem se opět viděla v tramvaji a pak na jednom z nákladních aut, do kterých byli tehdy cestující naloženi. Tentokrát mě nevrátili do tramvaje, ale spolu s mnoha zadržnými vezli na jedno veliké prostranství. Tam nám poručili vystoupit. Prošli jsme branou, nad kterou byl nápis: „Arbeit macht frei.“

Za tou branou jsem viděla nízké baráky. V jednom z nich, určeném pro ženy, bylo mnoho prycen. Náhle jsem uviděla Pannu Marii. Zavedla mě k jedné z těchto prycen a řekla mi: „Toto mělo být tvoje ▶“

místo! Zachránila jsem tě, a ty se nechceš vrátit do svého klášte-
ra v Poznani?"

Následující den jsem se vrátila do Poznane a Prozřetelnost nám brzy dala vědět, proč mě Panna Maria chtěla mít právě zde. Mezitím bylo totiž rozhodnuto, že otevřeme nový klášter v Bydhošti. Kongregace dala představené a mně za úkol, abychom právě zde začaly s novým působením.

Jak velmi jsem se v této situaci naučila, že je mnohem důležitější plnit vůli Boží, než zdánlivě úspěšně působit podle vlastního záměru a výběru. Tuto zkušenost jsem nutně potřebovala, abych potom po několikaletém působení v Bydhošti založila karmelitánský klášter v Kyjevě, hlavním městě Ukrajiny.

Když přišla matka Magdaléna v roce 1991 s prvními sestrami do Kyjeva, čekaly na ni nepředstavitelné těžkosti a problémy nejen ze strany komunistických úřadů a samotných obyvatel, ale i v důsledku katastrofy v Černobylu. V roce 1992, rok po svém příchodu, nám vyprávěla:

Na počátku jsem si připadala jako David před Goliášem. Proti nám, několika polským karmelitkám, které nechtěly nic jiného než přinést křesťanskou víru, stál ateistický komunismus skutečně jako mocný nepřítel. Bylo mi jasné: Jediným kamenem, kterým tohoto Goliáše porazím, je Panna Maria. Všem kolem jsme rozdávaly zázračné medailky, připevnily jsme si je i na naše okna a dveře jako ochranu před zloději a výtržníky a zakopaly jsme je na pozemku, kde jsme později chtěly postavit „pořádný“ klášter. Zatím jsme byly přechodně ubytované v jednom venkovském domě. Každou volnou minutu jsme se modlily růženec a před křížem v naší zahradě jsme často obnovovaly zasvěcení Panně Marii.

Dnes žije v kyjevském klášteře 13 sester. Představená a několik sester pochází z Ukrajiny.

Z *Vítězstvo Srdca* 3/2008
přeložil-lš

Mnoho našich současníků se domnívá, že důvěřovat

Církvi je pro zdravý rozum příliš velký požadavek. Domnívají se, že mají mnoho důvodů, které otřásají věrohodností Církve.

Jsou mezi nimi někteří, kteří četli knihy nebo viděli televizní pořady na téma „Kumrán“, které se snaží dokázat, že začátky křesťanství a osobu Ježíše Krista je třeba chápat zcela jinak, než jako je představuje evangelium a ostatní knihy Nového zákona. K tomu navíc přistupuje skutečnost, že prý Církve svůj nárok na neomylnost sama vyvrací četnými případy vlastních hrubých chyb ve svém učení. Hans Küng vypočítává „klasické dnes doložené omyly v nauce Církve“. Na prvním místě jmenuje exkomunikaci cařihradského patriarchy Photia a řecké církve, která formálně zahájila sedm staletí trvající rozdělení církve. Dále uvádí „zákaz přijímat úroky, který učitelský úřad po různých ústupcích nakonec v nové době zrušil.“ Jak se dá očekávat, počítá k tomu proces s Galileim z roku 1616, resp. 1633 a obdobné případy. Poslední velký omyl podle něho je zákaz umělých antikoncepčních prostředků.

Jiní ještě před ním vyčítají Církvi křížácké výpravy, inkvizici a procesy s čarodějnicemi, a když by to nestačilo, pak finanční skandály s vatikánskou bankou a komplot a vraždu papeže Jana Pavla I. jakožto dílo vnitrocírkevní mafie.

Když však klademe opravdu kritické otázky týkající se věrohodnosti Církve, pak můžeme položit také otázku věrohodnosti přednesených námitek.

Téma Kumrán: Nejčtenější knihy o Kumránu od autorů Beigent – Leigt a Eisenmann a jiná „literatura faktu“ na toto téma se ukázaly při vážném zkoumání jako záměrné falzifikáty. Částečně zde vystupují vědecky nesporná fakta a vedle nich zcela záměrné výmysly. Především samotné nálezy v Kumránu jsou velice za-

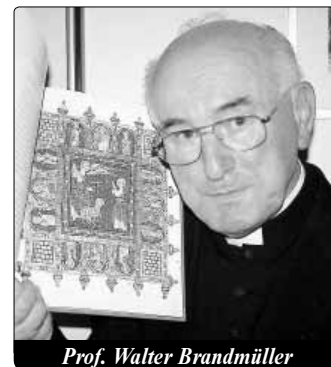
Zaslouží si Církve důvěru?

jímavé a vrhají zcela nové a vysvětlující světlo na Nový zákon. Schránka s ostatky kostí a jména Ježíš, Maria a Josef jsou skutečně z Jeruzaléma a z doby Ježíšovy. Tato jména však nedokazují vůbec nic, když vezmeme v úvahu, že tato jména byla tak častá, jako dnes Novák, Dvořák nebo Novotný.

Podobně je tomu i s Küngovými „omyly“ v církevním učení, které jsou více omyly Künga než Církve. Především si Küng na dlouhých stránkách zaměňuje Photia s patriarchou Kelullariem. Dále zamlčuje, že Photius byl exkomunikován, protože se stal neregulérním způsobem patriarchou, byl obviněn z hereze a pokoušel se zmanipulovat synod, aby sesadil papeže Mikuláše I. Při bližším historickém posuzování všech okolností můžeme uznat, že exkomunikace byla chybným církevně-politickým rozhodnutím, nikoliv však omylem v nauce.

Totéž platí o zákazu úroků, který Církve postupně odbourala. Tento zákaz je zdůvodněn již ve Starém zákoně a trvali na něm papežové a koncily. Proč tomu tak bylo, vyplývá z toho, že v antické a středověké společnosti úroky byly totéž co lichva. Přijímání úroků samo o sobě ztratilo v průběhu doby charakter hříšného jednání a otázkou zůstala pouze spravedlivá výše úroků. Všeobecný zákaz úroků se tím stal přežitkem. V čem tedy spočívá údajný omyl Církve?

Také odsouzení Galileiho nauky o Slunci jako pevném bodu, kolem kterého obíhá Země, označované jako omyl Církve, se při bližším zkoumání projeví jako ve své době zcela oprávněné. Galileo nemohl tehdejšími vědeckými prostředky přesvědčit o svém tvrzení ani tehdejší ani dnešní odbornou veřejnost a nemohl před objevem Newtonových zákonů vysvětlit, jak je možné, že Země obíhá s tako-

Prof. Walter Brandmüller

vou rychlostí kolem Slunce a ještě se točí kolem vlastní osy, přičemž všechno na Zemi stojí na svém pevném místě, místo aby se všechno sesypalo jako při divoké bouři. Kromě toho v celém řízení s Koperníkem a Galileim nepadlo ani jedno tvrzení učitelského úřadu, které by bylo před tím prohlášeno za neodvolatelné. I v tomto případě kritik směšuje mnoho duchovních, kulturních vědeckých daností, jen aby své tvrzení dokázal. Právě nejnovější vědecké objevy však dávají církevnímu rozhodnutí z roku 1633 zcela za pravdu. (Církve tehdy odsoudila nikoliv nový objev, nýbrž neudržitelné důkazy. Pozn. př.)

Podobně musíme obezřetně rozlišovat problémy týkající se problematického tématu křížáckých výprav, inkvizice a čarodějnických procesů. To se všechno ve světle nových zkoumání a poznatků jeví jako velmi mnohoznačné a komplikované, než abychom to mohli jednoznačně použít jako munici proti Církvi. Kdo má alespoň vzdálené pojetí o komplikovanosti finančně politických akcí a jejich vzájemné provázanosti a navíc ví, jaké možnosti se zde nabízejí k manipulaci, bude v případě vatikánských finančních skandálů hovořit spíše o přílišné důvěřivosti, finančně technické neschopnosti a lehkomyšlnosti, než obviňovat Církve z nelegálních machinací.

Právem můžeme namítnout, že ani obsáhlé znalosti tohoto druhu nemohou stačit k tomu,

„JEŽÍŠ JE DOCHVILNÝ“

Ingrid Betancourtová byla šest let držena jako rukojmí kolumbijskými povstalci. Po osvobození a návratu do Paříže vedly její kroky okamžitě do chrámu Sacré Coeur (Božského Srdce) v Paříži. Šla poděkovat, že Ježíš dodržel svůj slib.

První její gesto po osvobození bylo znamení kříže. Proč? Bez kříže po boku by svou bolest nikdy nepřežila. Být rukojmí je „situace ustavičného ponižování“. Jsou jen dvě možné reakce: „Bud' jsi sám agresivní, roztrpčený a plný nenávisti a touhy po pomstě, anebo jdeš jinou cestou, kterou ukazuje Ježíš. On řekl: – Milujte své nepřátele. Pokaždé, když jsem četla Bibli, měla jsem pocit, že tato slova jsou adresována mně, jako by Ježíš stál přede mnou. On věděl, co mi má říct.“

Nebylo to ovšem jednoduché. „Když je nepřítel strašný, je to tvrdé být těmto slovům věrný. Ale když jsem tato slova vyslovovala, bylo to jako zázrak. Cítila jsem určitý druh ulehčení.“

„Nenávist prostě zmizela... Cítila jsem, že se ve mně stala proměna, a byla jsem schopna slyšet to, co Bůh po mně chtěl.“

Ještě jako rukojmí slyšela v Radiu Maria, že měsíc červen je měsíc Božského Srdce. Měla pocit, jako by ji Ježíš o něco prosil. „Nevěděla jsem, co to znamená – zasvětit se Božskému Srdci, ale když mi to říkáš v červnu, tak chci být celá tvoje.“ 27. června byla vysvobozena. „Pomyslela jsem si: – To šlo rychle. Ježíš dodržel slovo. Zažila jsem zázrak.“

Kath-net

abychom omlouvali nábožensko-morální selhání mnoha členů Církve všech staletí až po cizoložníka papeže Alexandra VI. Musíme si však současně položit otázku, na čem vlastně chceme postavit otázku důvěry v Církev.

Nejvlastnějším základem naší důvěry nemůže být zářivý zjev Církve v tomto světě. Taková Církev opravdu nikdy nebyla, spíše vystupuje do popředí až nápadný protiklad. Tak samotná romantická představa o ideální prvotní Církvi padá na základě tvrdých skutečností: manželé Ananiáš a Safira se pokusili podvést apoštoly; v Pavlově obci v Korintě se vyskytl případ incestu a opozice proti apoštolovi; ve Filipách Pavlovy „angažované spolupracovnice“, jak bychom dnes řekli, Evodia a Syntyché se dostaly do takové hádky, že Pavel musel zasáhnout. Sám Pavel se rozešel s Markem a Barnabášem pro nesrovnatelné názorové rozdíly. Konečně v Korintě podle nejnovějších poznatků došlo v roce 70 k revoltě proti kněží, takže musel zasáhnout biskup z Říma.

Církev tedy nikdy neměla neposkvřenou svatozář, ačkoliv by jí mít měla. Proto nesmí udivovat, že pro ty, kteří věřili, že je obzvláště zbožná, byla podnětem, aby zakládali vlastní „církve neposkvřených“. Církev naopak vždy realisticky ukazovala, že je třeba všude počítat se selháním jejích členů. Ne nadarmo založil Ježíš svátost pokání na odpuštění hříchů.

Není také možné tvrdit, že pastýři a členové Církve vždy správně reagovali na dějinné výzvy. Naopak, někteří se dopustili evidentních omylů. Není politováníhodné, že papež Klement V. se dal zastrašit francouzským králem Filipem, zrušil zcela nevinny řád templářů a vystavil ho krvavému pronásledování? Celé episkopáty, dnes bychom řekli biskupské konference, propadly ve 4. a 5. století bludu arianismu. V 16. století angličtí biskupové s výjimkou Johna Fishera ze zba-

bělosti schválili Jindřichu VIII. odpad od papeže a od Církve a podobně francouzský episkopát v konfliktu o svobodu Církve se postavil proti papeži na stranu Ludvíka XIV. Takřka dvě staletí podporovali francouzští biskupové bludnou nauku jansenismu. Výjimek bylo velmi málo. A jak se zachovali němečtí biskupové v 11. a 12. století? V roce 1080 většina německých biskupů podnikla pod vlivem Jindřicha IV. na synodu v Brixenu pokus sesadit papeže Řehoře VII. a zvolit protipapeže. I ti němečtí biskupové, kteří byli konfrontováni s rozštěpením Církve v XVI. století, z velké části selhali.

To všechno jistě nepatří k slavným análům církevních dějin. Nemůžeme tedy stavět svou důvěru na moudrosti a síle pastýřů. Církev však není odkázána ani na neposkvřenost a zdatnost svých pastýřů a svých věřících. Co jí však její zakladatel Bůh a člověk Ježíš Kristus zajistil, je její neotřesitelné postavení a neotřesitelné trvání v pravdě až do jeho opětovného příchodu na konci časů. To znamená, že kdykoliv Církev mluví v konečné závazné podobě, nikdy nemůže hlásat bludy, že její svátosti,

pokud jsou udělovány podle závazného způsobu, neztrácejí na svém účinku a že její hierarchicko-svátostná struktura primátu, episkopátu a kněžství zůstane nedotknutelná. Stejně tak je dána záruka, že všem generacím zůstanou dostupné milosti pro vykoupení všech generací, dokud Pán nepřijde.

Existuje legitimní změna?

Na tomto místě je třeba upozornit na jedno velmi rozšířené nedorozumění. Stále se objevují věřící, kteří zpochybňují tuto trvalost Církve a tvrdí, že Církev v roce 2000 není táž Církev, kterou nám zanechali apoštolové v době své smrti. Někteří se také domnívají, že změny, které nastoupily v posledních desetiletích, jsou důkazem, že Církev není trvalá, jiní je označují za zradu a odpad od pravdy. To způsobuje otřesy důvěry v Církev. To není bezpodstatné, vyžaduje to však náležitě rozlišování.

Zatímco změny v učení víry, v podstatném jádru hierarchicko-svátostného úřadu Církve, jsou nemyslitelné a nikdy k nim nedošlo, dobově podmíněné změny v jiných oblastech života Církve jsou nejen možné, ale také nutné, má-li Církev

plnit své poslání také ve změnách podmínek a poměrech. Tak se vždy vytvářely a rušily některé církevní úřady, řeholní řády vznikaly a zanikaly, byly zaváděny nové pobožnosti a starší upadaly do zapomnutí. Svátky a postní období podléhají místním rozdílům a dobovým změnám a od dob apoštolů došlo k četným liturgickým reformám, které byly opět překonány novými reformami. To je třeba mít na mysli při často trpkých sporech o „novou“ a „starou“ mši.

Již zmíněná změna církevního zákonodárství a praxe v oblasti úroků byla koherentní a umožněná změnou hospodářského života. Totéž platí o zákazu pohřbu žehem v souvislosti s II. vatikánským koncilem. Jestliže dříve byl tento způsob pohřbívání protestem proti víře ve zmrtvýchvstání těla, nyní se tento víře nepřátelský charakter ztratil a jeví se jako účelný.

Ale i v základním jádru dogmat, hierarchie a svátostí se některým věřícím zdá, že dochází k nestabilitě. Tak pravoslavní vyčítají katolické církvi zavedení „Filioque“⁽¹⁾ ve vyznání víry a zavedení dogmat o neposkvřeném početi Panny Marie (1854), papežské neomylnosti (1870) a nanebevzetí Panny Marie (1950) jako odpad od víry, nepřipustné změny a novoty.

Tato dogmata však takovými změnami nejsou, nýbrž je to organický vývoj víry pod vedením Ducha Svatého. Že je tomu tak, vyplývá z toho, že tato „nová“ nauka v ničem neodporuje předaným pravdám. Spíše se začleňuje do celkového organismu pravdy víry a je přímo logickým důsledkem podání, jeho prohloubením a dalším vysvětlením.

Výňatky z knihy *Světla a stíny*, Augšpurk 2007.

*Z Betendes Gottes Volk 2/2008
přeložil -lš- (kráceno)*

⁽¹⁾ „Filioque“ – výraz v modlitbě Credo – vyjadřuje, že Duch Svatý vychází nejen z Otce, ale i ze Syna.

Eucharistický život podle příkladu svatých (14)

KLANÍM SE, JEŽÍŠI

Když Ježíše opravdu milujeme, klaníme se mu. Jinak nemilujeme. Velká láska a adorace jsou sice dvě různé věci, ale tvoří jednotu: stávají se adorující láskou a láskyplnou adorací.

Ježíši se ve svatostánku klaní jen ten, kdo ho opravdu miluje, a Ježíše miluje ten, kdo se mu klaní.

Světcí, kteří byli umělci lásky, byli věrní a věřili v adoraci před svátostným Ježíšem. Adorace před Nejsvětější Svátostí byla vždy pokládána za nejreálnější obraz věčného klanění, které je podstatou našeho budoucího ráje. Rozdíl je pouze v tom, že nyní je tvář Páně zahalena a jeho božskou skutečnost vidí jen víra, která je pro nás darem nezlozmné jistoty.

Eucharistická adorace byla velkou vášní světců. Adorace trvajících celé hodiny, a někdy celé dny a probdělé noci. Tam „u Ježíšových nohou“ – jako Maria v Betánii (Lk 10,39), v láskyplné jednotě s ním, jím v kontemplaci uchvácení, stravovali svá srdce v čisté a horoucí oběti adorující lásky. Poslechněme si bratra Charlese De Foucaulda, který napsal u paty svatostánku: „Jaká sladkost, jaká sladkost, můj Bože! Více než patnáct hodin, přičemž nedělám nic jiného, než že se dívám na Tebe, Pane, a říkám: Miluji Tě! Ó, jaká sladkost!...“

Od velkých učitelů Církve, jako byl svatý Tomáš a svatý Bonaventura, až po papeže, jako svatý Pius V. a svatý Pius X., a kněze, jako svatý farář Arský a svatý Petr Eymard, či pokorné duše, jako svatá Rita, svatý Pasquale Baylon, svatá Bernadeta Soubirouse, svatý Gerard, svatý Dominik Savio a svatá Gemma Galgani..., všichni svěřenci by-

li vášnivými adorátory Eucharistie. Protože opravdu milovali, nepočítali hodiny adorace lásky a trávili dny i noci před svatostánkem.

Pomysleme na svatého Františka z Assisi, který strávil mnoho času a často celé noci před oltářem, pobýval tam s takovou zbožností a pokorou, že to dojímalo všechny, kteří ho pozorovali. Pomysleme na svatého Benedikta Labre, nazývaného „chudák čtyřiceti hodin“, který trávil své dny v chrámech, kde byla slavnostně vystavena Nejsvětější Svátost. Celá léta ho viděli putovat v Římě od kostela ke kostelu, kde se konala čtyřicetihodinová adorace, setrval tam před Ježíšem, vždy na kolennou, ponořen do hluboké modlitby, osm hodin bez pohybu, bez ohledu na hmyz, jeho „přátele“, kteří sužovali celé jeho tělo!

Když chtěli namalovat obraz svatého Aloise z Gonzagy a diskutovali, v jaké pozici má být zobrazen, došli k závěru, že to má být jeho pozice při adoraci před svatostánkem, protože eucharistická adorace byla nejcharakterističtější výrazem jeho svatosti.

Svatá Markéta Marie Alacoque, milovnice Nejsvětějšího

Benedikt XVI. při adoraci

Srdce, přišla jednou, aby ve čtvrtek setrvala čtrnáct hodin v prostraci před Eucharistií. Svatá Františka Cabrini o svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova adorovala nepřetržitě dvanáct hodin jako přitahována eucharistickým Ježíšem, takže když se jí zeptala sestra, jak se jí líbila květinová výzdoba a závěsy, které zdobily oltář, odpověděla: „Nevšimla jsem si, viděla jsem jediný Květ, Ježíše, nic jiného.“

Také svatému Františkovi Saleškému se stalo, že se ho po návštěvě milánského dómu ptali: „Viděl jste, Excellence, hojnost mramoru a nádheru tvarů?“ Svatý biskup odpověděl: „Co vám mám říct? Ježíšova přítomnost ve svatostánku tak zaujala mého ducha, že před mým zrakem zmizela všechna krása umění.“ Jakou lekci je tato odpověď pro nás, kteří s velkou lehkomyšlností navštěvujeme slavné chrámy, jako by to byly muzejní sály.

Pokud jde o usebranost při adoraci, bl. Contardovi Ferrinimu, profesoru na univerzitě

v Modeně, se přihodilo toto: Vstoupil do chrámu, aby navštívil Ježíše, a tak se usebral při adoraci s pohledem upřeným na svatostánek, že si nevšiml, jak mu někdo krade jeho plášť, který mu sňal přímo z ramenou.

„Ani blesk by ji nemohl vyrušit,“ říkalo se o svaté Marii Magdaléně Postel, když ji viděli usebranou a ponořenou v lásku při eucharistické adoraci. A svatá Kateřině Sienské se jednou stalo, že během adorace pozvedla zrak a podívala se na kolemjdoucí osobu. Tento okamžik roztržitosti ji tak zarmoutil, že se dala do pláče a dlouho opakovala: „Jsem hříšnice, jsem hříšnice.“

Jak se nestydět za naše chování? I před slavnostně vystaveným Ježíšem se tak snadno rozhlížíme napravo, nalevo, jsme roztržití pro nic za nic, aniž bychom pocítovali nějakou nepříjemnost, a to je právě to nejhorší. Jak jemní a citliví byli svěřenci! Svatá Terezie učila: „Musíme být v Ježíšově přítomnosti jako svatí v nebi před Boží tváří.“ A právě tak se chovali svěřenci. Svatý farář Arský adoroval před eucharistickým Ježíšem s takovým zanícením a usebraností, až to přesvědčilo lid, že vidí svým zrakem Ježíšovu osobu. Totéž se říkalo o svatém Vincenci z Pauly: „On tam uvnitř vidí Ježíše!“ Stejná věc se přihodila sv. Petru Eymardovi, apoštolu eucharistické adorace; jeho napodoboval zbožný P. Pio z Pietrelciny, který se zapsal mezi kněze adorátory a měl po čtyřicet let na svém stolku obrázek sv. Eymarda.

Připomeňme, že Pán, jako by chtěl zvláštním způsobem odměnit některé světce, dal jim milost, že se klaněli Ježíši i po své smrti. Tak se svatá Kateřina Boloňská několik dní po smrti před svatostánkem zvedla na několik okamžiků k modlitbě. Tělo mrtvého svatého Pasquale Baylona během pohřební mše svaté při pozdvihování hostie a kalicha otevřelo oči na znamení klaně-

ni před Eucharistií. Blahoslavený Matteo da Girgenti při transportu do chrámu na zádušní mši sepal ruce směrem ke svatostánku. Blahoslavený Bonaventura da Hypotenze se v obdobné situaci rovněž poklonil Ježíši ve svatostánku.

Je pravda, že „láska je silnější než smrt“ (Pís 8,6), a „kdo jí tento chléb, bude žít na věky“ (Jan 6,59). Eucharistie je Ježíš – Láska. Eucharistie je Ježíš – Život. Eucharistická adorace je nebeská láska, která oživuje a sjednocuje s Ježíšem, Obětí, která se „za nás ustavičně přimlouvá“ (Žid 7,25). Pamatujme si: Kdo adoruje, sjednocuje se s Ježíšem v Hostii v přimlouvách u Otce za spásu bratří. To je ten nejvyšší stupeň lásky k lidem: obdržet pro ně nebeské království. A až v nebi uvidíme, kolik duší bylo vytrženo z pekla díky smírné adoraci známých i neznámých světců. Nezapomínejme na fatimského anděla, který osobně učil pasáčky smírné modlitbě, které se máme naučit i my: „Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svátý, klaním se ti hluboce a obětují ti nejdražší Tělo, Krev, Duši a Božství našeho Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostánkách světa, na smír za hříchy, kterými je urážen. Pro nekonečné zásluhy Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie tě prosím za obrácení hříšníků.“ Eucharistická adorace je extáze božské lásky a nejučinějším spásným jednáním v apoštolátu za spásu duší.

Proto svatý Maximilián Kolbe, velký mariánský apoštol, v každém ústavě ještě dříve, než byly postaveny cely pro bratry, chtěl vybudovat kapli, aby ihned zavedl ustavičnou adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí. A jednou v Polsku, když provázel jednoho hosta po Nepokalánově, když přišli do velké adorační kaple, řekl hostu a ukázal rukou na Nejsvětější Svátost: „Celý náš život závisí od toho zde.“

P. Pio z Pietrelciny, k němuž se scházely zástupy ze všech

stran, po celodenní námaze ve zpovědnici trávil takřka celý zbytek dne a noci před svatostánkem a adoroval spolu s Marií (pomodlil se přitom stovky růženců). Jednou biskup z Manfredonie Mons. Cesarano si zvolil klášter otce Pia, aby zde osm dní konal exercicie. Biskup vstával každou noc v různé hodiny a šel do kaple, kde pokaždé našel P. Pia. Svatý kněz, který působil neviditelně na celém světě (někdy při bilokaci viditelně), zde ležel v prostraci před Ježíšem s růžencem v rukou. A totéž říkal svým duchovním synům: „Chcete-li mě najít, přijďte blízko ke svatostánku.“

Don Giacomo Alberione, jiný velký novodobý apoštol, do základů svého dynamického apoštolského díla „Společnost tiskového apoštolátu“ postavil výslovně eucharistickou adoraci s kongregací Malých učednic božského Mistra, která měla jediné poslání – klanět se ve dne v noci slavnostně vystavenému Ježíši Svátostnému. Opravdu, eucharistická adorace je „nejlepší stránkou“, o které Ježíš mluví, když vyčítá Martě, že se „znepokojuje pro mnoho věcí“: adorace pokorná a plná lásky.

S jakou horlivostí bychom měli milovat eucharistickou adoraci! Jestliže v Ježíši „všechno trvá“ (Kol 1,17), jít za ním, pobývat u něho, spojit se s ním znamená získat všechno, vlastnit sebe i celý vesmír. „Jen Ježíš je všechno, zbytek je nic,“ říkala Terezička. Neměla by tedy být naše nejvyšší moudrost a největší bohatství zřít se ničeho pro Všechno, strávit se celi pro Všechno? Tak zřejmě uvažoval P. Pio z Pietrelciny, když psal: „Tisíc let strávených uprostřed lidské slávy nevyváží jedinou hodinu strávenou v rozhovoru se Svátostným Ježíšem.“ I my bychom měli podobně jako svatí závidět andělům, kteří ustavičně obklopují svatostánky.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Přípravné modlitby kněze ke mši svaté (3)

Prosba o čistotu srdce

Bože, králi panen, milovníku čistoty a neporušenosti, rosou nebeského požehnání uhas v mém těle všechny zdroje žádostivosti, ať ve mně trvale vládne čistota těla i duše. Umrtvi v mých údech všechna smyslná tělesná hnutí a uděl mi pravou a trvalou čistotu spolu s ostatními Tvými dary, ve kterých máš opravdu zalíbení, abych mohl dnes přinést oběť chvály s čistým tělem a nevinným srdcem.

Neboť s jakou zkroušeností srdce, s jakou hlubokou lítostí, s jakou úctou a bázní, s jakou čistotou těla a nevinností srdce je třeba slavit tuto božskou a nebeskou oběť, ve které, Pane, požíváme Tvé pravé Tělo a pijeme skutečně Tvou Krev, při níž se to nejubožejší spojuje s tím nejvyšším v přítomnosti andělů a kde Ty sám jsi obdivuhodně a nevýslovně Knězem i Obětí.

Kdo může důstojně slavit tuto oběť, jestliže Ty sám, Pane, neučiníš obětujícího hodným?

Vím, Pane, opravdu to vím a vyznávám to před Tvou dobrotivostí, že nejsem hoden přistoupit k tak velikému tajemství pro množství svých hříchů a nesčetné nedbalosti.

Ale také vím a opravdu srdcem věřím a ústy vyznávám, že jen Ty mě můžeš učinit hodným, protože jen Ty můžeš učinit čisté z poskvrněných a svaté a spravedlivé z hříšníků. Pro tuto Tvou všemohoucnost Tě prosím, dopřej mně hříšnému, abych tuto nebeskou oběť slavil s bází a třesením, s čistotou srdce a proudem slz, s duchovním potěšením a nebeskou radostí. Ať má mysl pociťuje blaženost Tvé přítomnosti a stráž svatých andělů kolem mne.

Připravil -lš-

ÚVODNÍ PROSBA K ZÁSTUPNÉ MODLITĚ ZA KNĚZE PŘEDE MŠÍ SVATOU

Všemohoucí a milosrdný Bože, jménem kněze, který se připravuje slavit Tvou nejsvětější Oběť, přednáším Ti slova modliteb, která jsi vnukl svým svatým, a prosím Tě z celého srdce, abys na přimluvu Matky Boží Panny Marie ovocem této modlitby naplnil jeho duši i srdce.

DCERA FEMINISTKY MĚNÍ NÁZOR

Alice Walkerová vychovala svou dceru Rebeku v přesvědčení, že mateřství je to nejhorší otroctví, jaké může ženu postihnout. Děti jsou jako mlýnské kameny pověšené na krk. Mnoho z těchto feministických myšlenek pochází od Bedřicha Engelse, který požadoval zrušení židovsko-křesťanské tradice a monogamního manželství. Rebeka se nakonec stala matkou ze zoufalství samoty, v jaké ji matka zanechala. Toto mateřství změnilo její způsob myšlení a nyní tvrdí, že dítě potřebuje matku a otce. Žije dnes na Havaji se svou čtyřletou dcerou a jejím otcem Glenem.

PROTI AIDS JEDINĚ ZDRŽENLIVOST

Indická národní organizace pro boj proti AIDS vypracovala nový program. Školní sexuální výchova a kondomy se vůbec neosvědčily, protože vedly jen k větší promiskuitě. Tři miliony nemocných jsou výsledkem. V tom směru se obrací na rodiče, školy i vládu.

DUCH SVATÝ SESTOUPÍ NA VÁS -

dokončení ze str. 2

druhého století, nám zanechal skvělý popis síly Ducha Svatého, který přebývá v nás. Hovořil o Duchu jako o fontáně živé vody, která prýští v jeho srdci a šepťá: „Pojď, pojď k Otci!“ (srov. Římanům 6,1-9).

Nicméně tato síla, milost Ducha, není něco, co bychom si mohli zasloužit nebo získat; můžeme ji pouze přijímat jako ryzí dar. Láska Boží může vylít svou sílu pouze tehdy, když jí dovolíme, aby nás zevnitř proměnila. Máme jí dovolit, aby pronikla do tvrdé skořápky naší lhostejnosti, naší duchovní unavenosti, do našeho slepého konformismu s duchem této naší doby. Můžeme mu tedy pouze dovolit, aby zapálil naši představitost a zformoval naše nejhlubší tužby. To je důvod, proč je modlitba tak důležitá: ona soukromá modlitba v klidu našeho srdce a před Nejsvětější Svátostí i modlitba liturgická v srdci Církve. Ona je ryzím přijetím Boží milosti, lásky v jednání, společenství s Duchem, který přebývá v nás a vede nás skrze Ježíše v Církvi k našemu nebeskému Otci. V síle Ducha je Ježíš stále přítomen v našem srdci a tiše čeká, že se připravíme v mlčení po jeho boku, abychom slyšeli jeho hlas, setrvali v jeho lásce a přijali „sílu, která pochází shůry“, sílu, která nás uschopňuje být soli a světlem pro náš svět.

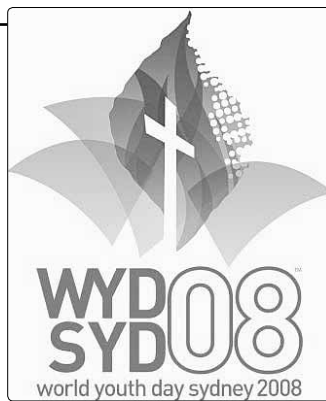
Při nanebevstoupení řekl zmrtvýchvstalý Pán svým učedníkům: „Budete mými svědky až na kraj světa“ (Sk 1,8). Zde v Austrálii děkujeme Pánu za dar víry, který dospěl až k nám jako poklad předávaný z generace na generaci ve společenství Církve. Zde v Oceánii děkujeme zvláštním způsobem za ony hrdinné misionáře, kněze a angažované řeholníky, křesťanské rodiče a prarodiče, učitele a katechisty, kteří budovali Církev v těchto zemích. Svědci, jako blaho-

slavená Mary MacKillop, svatý Petr Chanel, blahoslavený Petr To Rot a mnozí další! Síla Ducha Svatého zjevená v jejich životech je stále ještě činná v díle podnětů dobra, které zanechali ve společnosti, kterou utvářeli a která je nyní svěřena vám.

Drahá mládeži, dovolte mi, abych vám položil otázku. Co zanecháte další generaci vy? Budujete svůj život na solidních základech, budujete něco, co vydrží? Žijete svůj život takovým způsobem, že dáváte prostor Duchu uprostřed světa, který chce zapomenout na Boha a přímo ho odvrhnout ve jméno falešného pojetí svobody? Jak využíváte darů, které vám byly dány, „sílu“ Ducha Svatého, kterou je i nyní připraven vylít na vás? Jaké dědictví zanecháte mládeži, která přijde? Jaké změny učiníte?

Síla Ducha Svatého nás nejen osvěcuje a nejen potěšuje. Ona nás zaměřuje směrem k budoucnosti, k příchodu Božího království. Jak velkolepou vizi lidstva vykoupeného a obnoveného spatřujeme v nové éře, přislíbené v dnešním evangeliu! Svatý Lukáš nám říká, že Ježíš Kristus je naplněním všech Božích zaslíbení, je Mesiáš, který má v plnosti Ducha Svatého, aby ho sdělil celému lidstvu. Vylití Ducha Kristova na lidstvo je zárukou naděje a osvobození proti všemu tomu, co nás zbídačuje. Takové vylití dává nový zrak slepému, osvobozuje utlačené, vytváří jednotu v různosti a s růzností (srov. Lk 4,18-19; Iz 61,1-2). Tato síla může vytvořit nový svět: může „obnovit tvář země“ (srov. Ž 104,30)!

Nová generace křesťanů, posilněná Duchem Svatým, která dosáhla nového zření víry, je povolána, aby přispěla k budování světa, který přijímá život, má k němu úctu a láskyplně o něho pečuje, neodmítá ho jako hrozbu, a proto ho neničí. Nové éry, ve

ktelé láska není žádostivá a egoistická, ale čistá, věrná a upřímně svobodná, otevřená pro druhé, ohleduplná k jejich důstojnosti, láska, která podporuje jejich dobro a vyzáruje radost a krásu. Nové éry, ve které nás naděje osvobodí od povrchnosti, od apatie a od egoismu, které umrtvují naše duše a otravují lidské vztahy. Drazí mladí přátelé, Pán od vás žádá, abyste byli proroky této nové éry, hlasateli jeho lásky, schopní přitáhnout lidi k Otci a budovat budoucnost naděje pro celé lidstvo.

Svět potřebuje tuto obnovu! V mnoha společnostech se vedle materiální prosperity šíří duchovní poušť: vnitřní prázdnota, nedefinovatelný strach, skrytý pocit zoufalství. Kolik našich současníků jsou vyčerpané cisterny, rozpukané a prázdné (srov. Jer 2,13) v zoufalém hledání smyslu, onoho konečného smyslu, který může dát pouze láska? To je velký a osvobozující dar, který s sebou nese evangelium: ukazuje nám naši důstojnost jakožto lidí stvořených k Božím obrazu a podobnosti. Zjevuje vznesené poslání lidstva, které spočívá v hledání vlastního naplnění v lásce. Ono odhaluje pravdu o člověku, pravdu o životě.

Také Církev potřebuje tuto obnovu! Potřebuje vaši víru, váš idealismus a vaši velkodušnost, aby mohla být stále mladá v Duchu (srov. LG 4). V dnešním druhém čtení nám apoštol Pavel připomíná, že každý jednotlivý křesťan přijal dar, který má být využit pro výstavbu Kristova Těla. Církev obzvláště potřebuje dar mladých, všech mladých. Potřebuje růst v síle Ducha, který i nyní dává radost vám mladým a inspiru-

je vás, abyste sloužili Pánu s radostí. Otevřete svá srdce pro tuto sílu. Tuto výzvu adresuji zvláštním způsobem těm, které Pán volá ke kněžskému a zasvěcenému životu. Nebojte se říci Ježíši své „ano“, najít svou radost v plnění jeho vůle tím, že se zcela zasvětíte cestě ke svatosti a dáte své talenty do služeb druhých.

Za chvíli budeme slavit svátost biřmování. Duch Svatý sestoupí na biřmovance, budou „poznávaní“ darem Ducha a pozváni, aby byli Kristovými svědky. Co to znamená přijmout „pečeť“ Ducha Svatého? Znamená to být nesmazatelně poznávaní, nenávratně změněni, znamená to být nové stvoření. Pro ty, kteří přijali tento dar, nic už nikdy nemůže být stejné! Být „pokřtěn“ v Duchu znamená být zapálen Boží láskou. Být „opojen“ Duchem (srov. Kor 12,13) znamená být osvěžen krásou Božího plánu s námi a se světem, stát se svým způsobem osvěžujícím pramenem pro druhé. Být „zpečetěn Duchem“ znamená navíc nebát se bránit Krista, dovolit, aby pravda evangelia prostoupila náš způsob vidění, myšlení a jednání, takže pracujeme pro triumf civilizace lásky.

Když se budeme modlit za biřmovance, modleme se také, aby síla Ducha Svatého oživila milost biřmování každého z nás. Kež Duch Svatý vylije své dary v hojnosti na všechny přítomné, na město Sydney, na tuto zemi Austrálie a na všechny její lid. Kež je každý z nás obnoven duchem moudrosti a rozumu, duchem rady a síly, duchem vědění a zbožnosti, svatým duchem bázně Boží!

Pro láskyplnou přímluvu Marie, matky Církve, kež je tento XXIII. SDM prožit jako nové Večeřadlo, abychom všichni planoucím ohněm lásky Ducha Svatého mohli pokračovat v hlásání zmrtvýchvstalého Pána a přitahovat k němu všechna srdce. Amen.

*Bollettino Vaticano
Mezitaluky redakce Světla*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ze světa, naplňuje její protivníky takovou záští. Před takřka čtyřmi sty léty inspiroval Satan dokonce vznik zvláštních tajných a velmi zákeřných organizací, vybavených nevidanou mocí a velkými prostředky, které do svých řad vtáhly a zapojily velké množství nejmocnějších vládců a nevlivnějších osob a dělaly si ambice, že jednoho dne zaujmou její místo, ale dodnes se jim jejich záměr nezdařil, ať už k tomu používají mocenských prostředků nebo podlých intrik.

„Zrady“ mají různý stupeň a různou podobu. Dnes můžeme být svědky zrady, jejíž podoba byla zcela neznámým pojmem za dob Ježíšových, kdy ještě neexistovaly hromadné sdělovací prostředky, které mohou propůjčit jednotlivci nebo skupině nebyvalou autoritu. To, o co se pokusil Petr v důvěrném soukromém rozhovoru, že mluvil, jak mu našeptával hlas těla a krve, to dělají někteří nevěrní před zraky široké veřejnosti v klamném domnění, že rozumí všemu lépe než ten, komu pravdu zjevil sám Otec. Pán ovšem svému zrádci řekl zcela jasně, co ho čeká. I když byla zrada nezbytná, bylo by mu lépe, kdyby se nebyl narodil.

Jak nezbytné bylo, aby Pán své Církvi ustanovil viditelnou hlavu a učitelský úřad, poznáváme na příkladu prakticky všech ostatních křesťanských společenství. Protestantických denominací je podle nejnovějších šetření více než 22 tisíc a toto číslo zdaleka není konečné. Každá z nich se domnívá, že ona jediná správně vykládá Písmo. To je praktický důsledek hlavního protestantského dogmatu, že Písmo vysvětluje samo sebe. Netropí si tak deseti tisíce odlišných a sporných výkladů ve skutečnosti výsměch z Ducha Svatého?

Přímo výstražným příkladem je současná krize v anglikánské církvi, kde stojí proti sobě zastánci novodobých relativistických a oportunistických výkla-

dů proti těm, kteří si zachovali úctu k tradici. Před osmi lety klečel canterburský arcibiskup po boku Jana Pavla II. při zahajování velkého Jubilea. Od té doby místo aby se jeho církev k pravé Církvi přibližovala, stále více se vzdaluje, protože poslouchá hlas těla a krve.

Ale jedno je na celé věci pozoruhodné. Ukazuje se, že tzv. tradice není vynález a vrtoch zaslepených fundamentalistů, ale hodnota, které si lidé nepřestávají vážit. Byl jsem nedávno svědkem hlubokého zklamání devadesátiletého řeholníka, který při návštěvě současné komunity své kongregace zde nenašel to, co patřilo k jejím nezákladnějším tradicím, ale nenašel zde ani žádný dorost. Byla to vůbec ještě „jeho“ kongregace? Totalitní režim znemožnil živé předávání tradice, a tím ji do značné míry nenávratně ochudil.

Tradice je totiž ten nejvládnější způsob předávání a přejímání podstaty cenného duchovního dědictví. Nosným pilířem

tradice je úcta k těm, kteří mají blíže k původnímu autentickému prameni. Vzácná řemesla, jako např. zvonařství či výroba houslí, se nepředávají v podobě příruček, ale živě a prakticky z generace na generaci. Významné firmy stavějí do popředí svou dlouhodobou tradici. Tradice je cesta, jak zachovat i do budoucna to nejpůvodnější, tedy to nejcennější. První křesťané si nejvíce cenili těch, kteří ještě osobně znali Ježíše Krista, a pak těch, kteří osobně poznali tyto první osobní svědky. Tak to jde až do dnešního dne. Bez této spojitosti se začátkem, bez tradice není Církev. Nikdo samozvaný nemůže tuto původnost nahradit. Cílem ekumenismu není pouhé smíření a spojení těch, kteří se odloučili, ale návrat k tomu bodu, který ještě bezpečně navazuje na původní jedinou tradici. Zaměřit se na pouhé smíření růzností bez této sjednocující vazby na jediný Počátek by bylo velkým společným sebeklamem.

Pánův slib, že jeho Církev brány pekelné nepřemohou, ovšem

nezaručuje, že tam, kde jednou Církev zapustí kořeny, již nikdo ji nebude moci vyplenit. Právě Rok svatého Pavla nám stavi před oči názorně, že tomu tak není. Místa, kde vyrostly jeho kvetoucí obce, už dávno nepatří ke křesťanským územím. Ani tu zemi, kde se Spasitel narodil a kde zemřel za spásu světa, nespravují jeho učedníci.

Že lidé, kteří opravdu hledají Boha, si velice váží tradice, dokazují dva světci z různých dob, kteří mají společné to, že se vyznačují mimořádně bohatým stykem s věřícími. Jsou to svatý farář z Arsu z 19. století a svatý P. Pio z 20. století. Čím to, že oba k sobě přitahovali tisíce a tisíce kajcníků, ačkoliv v otázce hříchu a mravnosti zastávali takřka „středověké názory“? Protože lidé bezpečně vycitili, že tito zpovědníci se neřídí tím, co jim vnuká tělo a krev, ale že u nich mají záruku spojení s autentickou tradicí, která sahá až k Ježíši Nazaretskému. Proto od nich mohli odcházet nikoliv jako ze setkání s člověkem, ale se samotným Bohem. Kde dnes najdeme zpovědníka, kterému nestačí „pracovní doba“ ani „přesčasy“, aby vyzpovídal všechny zájemce o rozhřešení? Hrnou se zástupy za těmi „zpovědníky“, kteří by je chtěli osvobodit od hříchů tím, že jim jejich hříchy „vymlouvají“?

Je tu ještě jeden markantní příklad, jak lidé oceňují tradici, a to jsou mladí lidé, kteří čtyřicet let po sexuální revoluci, která jim nabízí tak neomezenou svobodu, dávají přednost papeži, který výslovně trvá na tradičních „hodnotách“.

Domněnka, že se světu zavděčíme, když se poučíme u těch, kteří skoncovali s tradicí, se ukázala jako katastrofální omyl, který v sobě nemá nic skutečně přitažlivého. Naopak, početné zástupy nových světců, které věřící nadšeně vítají, imponují právě tím, že ztělesňují ony tradiční hodnoty. Oni jsou nejvýmluvnějším důkazem, která ze všech církví skutečně stojí na skále.

Neděle 24. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Z pokladů duše **8.08** Evangelium (P) **8.15** Bolek a Lolek **8.35** Hornolidečko: Leskovec **8.45** Harfa Noemova **9.05** Dobrofest 2008 **9.15** Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti **9.40** Pro víta mundi (96) - Jarmila Hejnochová **10.20** Evangelium **10.30** Záznam primiční mše svaté novokněží bratří Zelinových (P) **11.45** Quasimodo - Kristův kovboj **12.00** Angelus Domini **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.25** Pro víta mundi (65) - Ing. Rostislav Sochorec **13.05** Na koberečku (29) **13.20** Otevřete nám dveře milosrdenství **13.50** MISSA JAZZ **14.45** Po stopách apoštola Pavla (7/7) **15.20** Ako rómska duša hľadá Boha **15.50** Noční univerzita: P. Petr Karas - Dar společenství **16.50** Cesty za poznáním: Egypt **17.45** Zloděj z Bagdádu **18.45** Žít cestou (7) - O křížové cestě s Markem Trizuljakem **19.05** Cesty za poznáním: Egypt **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bolívijská barokní hudba (P) **21.35** Ztracená ovečka **22.00** Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku **23.30** První čtení **23.55** Evangelium **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 25. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Bolek a Lolek **8.25** Ako rómska duša hľadá Boha **9.00** Na koberečku (29) **9.15** Cesty za poznáním: Who Tee-ow Shah, Red Rock Canyon, Monte Etna **9.40** Otevřete nám dveře milosrdenství **10.05** SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi **11.05** Pro zdraví **11.15** Přírodní zázraky Ameriky (4/13) **11.45** Bablandia **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro víta mundi (66) - P. Mgr. Adam Rucki (1. část) **12.40** L'Orfeo baroque orchestra **14.00** Hornolidečko: Leskovec **14.15** Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku **15.45** Bolek a Lolek **16.05** Harfa Noemova (10. díl) **16.25** Katolíci v Moskvě **16.55** Nowa Huta **17.30** Křížovatky (8) - Aleš Jaluška **18.05** Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří (P) **18.35** Przypadki Zwiero **18.45** Po stopách apoštola Pavla (7/7) **19.15** Dobrofest 2008 **19.25** Pro zdraví **19.35** Cesty za poznáním: Who Tee-ow Shah, Red Rock Canyon, Monte Etna **20.00** Z pokladů duše **20.05** Krásy Čech a Moravy - Loket (P) **20.35** Na koberečku (30) **20.55** Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Aby se Slovo stalo tělem **22.10** Otevřete nám dveře milosrdenství **22.40** Bolívijská barokní hudba **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 26. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Bolek a Lolek **8.30** Krásy Čech a Moravy - Loket **9.00** Pro víta mundi (96) - Mgr. Jarmila Hejnochová **9.40** Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II. **10.10** Noemova pošta (srpen 2008) **11.40** Przypadki Zwiero **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Flauto colorato **13.05** Modlitba se zpěvy z Taizé **13.55** Cesty za poznáním: Egypt **14.45** Ako rómska duša hľadá Boha **15.15** Přírodní zázraky Ameriky (4/13) **15.40** Po stopách apoštola Pavla (7/7) **16.00** Bolek a Lolek **16.20** Quasimodo - Kristův kovboj **17.00** Krásy Čech a Moravy - Nelahozeves, Veltrusy **17.20** Harfa Noemova (10. díl) **17.40** Cesty za poznáním: Petrified Forest,

Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II. **18.10** Dětská televize 2008 **18.35** Przypadki Zwiero **18.50** Cesty za poznáním: Mexico City **19.45** Katolíci v Moskvě **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misijní magazín (21) **21.10** Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurs se obrací (P) **21.40** Domov pro všechny **22.10** Krásy Čech a Moravy - Loket **22.30** Přírodní zázraky Ameriky (3/13) **23.00** Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří **23.25** Pro víta mundi (66) - P. Mgr. Adam Rucki (1. část) **00.05** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 27. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Bolek a Lolek **8.25** Na koberečku (30) **8.40** Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurs se obrací **9.10** Pro víta mundi (66) - P. Mgr. Adam Rucki (1. část) **9.55** Cesty za poznáním: Rocky Mountains, Kilauea kráter, Fire Ohnivý kaňon **10.30** Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro zdraví **12.15** Cesty za poznáním: Mexico City **13.10** Misijní magazín (21) **14.30** Cesty za poznáním: Thajsko **15.30** Cesty za poznáním: Rocky Mountains, Kilauea kráter, Fire Ohnivý kaňon **16.00** Bolek a Lolek **16.20** Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Aby se Slovo stalo tělem **18.00** Harfa Noemova (10. díl) **18.20** Hornolidečko: Leskovec **18.35** O Mlsálkovi (18/18) **18.45** Ratiboř - 700 let valašské dědiny **19.25** Dobrofest 2008 **19.35** Křížovatky (8) - Aleš Jaluška **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova (11. díl) (P) **20.30** Maria v křesťanské tradici **21.05** Pro zdraví (P) **21.15** Krásy Čech a Moravy - Loket **21.40** Domov pro všechny **22.05** Křížovatky (7) - Dana Němcová **22.25** Noemova pošta (srpen 2008) **00.05** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 28. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Bolek a Lolek **8.25** Dobrofest 2008 **8.35** Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Aby se Slovo stalo tělem **9.50** Maria v křesťanské tradici **10.20** Cesty za poznáním: Who Tee-ow Shah, Red Rock Canyon, Monte Etna **10.45** Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří **11.10** Krásy Čech a Moravy - Loket **11.30** Sváteční zastavení v dětské vesničce **11.40** Przypadki Zwiero **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Cesty za poznáním: Rocky Mountains, Kilauea kráter, Fire Ohnivý kaňon **12.40** Noemova pošta (srpen 2008) **14.10** Pro víta mundi (96) - Mgr. Jarmila Hejnochová **14.55** TABU-BU **16.00** Bolek a Lolek **16.20** Krásy Čech a Moravy - Nelahozeves, Veltrusy **16.50** Pro zdraví **17.00** Křížovatky (8) - Aleš Jaluška **17.25** Hornolidečko: Leskovec **17.40** Nezděné město **18.05** Cesta domů **18.25** XIV. speciální regionální olympiáda **18.35** Przypadki Zwiero **18.45** Pro zdraví **18.55** Cesty za poznáním: Who Tee-ow Shah, Red Rock Canyon, Monte Etna **19.25** Žít cestou (7) - O křížové cestě s Markem Trizuljakem **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro víta mundi (97) - Lukáš Volný (P) **20.45** Na koberečku (30) **21.00** Přírodní zázraky Ameriky (4/13) **21.30**

DĚKOVNÁ POUŤ

Za dar Motu proprio Summorum Pontificum u příležitosti 1. výročí jeho platnosti vzdáme Pánu díky a chválu na pouťi k Panně Marii Hostýnské v sobotu 13. září. Děkovnou mši svatou v tradičním ritu bude slavit v poutní bazilice P. Marcel Tesarčík ve 14 hodin. Zveme všechny milovníky starobylé liturgie.

Noční univerzita: P. Petr Karas - Dar společenství **22.30** Cesty za poznáním: Mexico City **23.10** Katolíci v Moskvě **23.30** Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurs se obrací **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 29. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Bolek a Lolek **8.25** Pro víta mundi (66) - P. Mgr. Adam Rucki (1. část) **9.00** Katolíci v Moskvě **9.25** XIV. speciální regionální olympiáda **9.35** Misijní magazín (21) **10.40** Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II. **11.10** Přírodní zázraky Ameriky (4/13) **11.40** Przypadki Zwiero **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Harfa Noemova (11. díl) **12.30** Nowa Huta **13.00** Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Aby se Slovo stalo tělem **14.10** Hlubinami vesmíru s doc. Josipem Kleczkem **15.00** Příroda a Natura 2000 - Děhylovský potok - Štěpán, ptačí oblast Poodří **15.20** Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli **15.40** Harfa Noemova (11. díl) **16.00** Bolek a Lolek **16.20** Domov pro všechny **16.40** Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku **18.05** Zpravodajské Noeviny **18.15** Katolíci v Moskvě **18.35** Przypadki Zwiero **18.45** Pro víta mundi (97) - Lukáš Volný **19.25** Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II. **20.00** Z pokladů duše **20.05** Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín) **21.40** Hlubinami vesmíru s doc. Josipem Kleczkem **22.20** Noční univerzita: P. Petr Karas - Dar společenství **23.20** Misijní magazín (21) **00.20** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 30. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Bolek a Lolek **8.25** Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko (P) **9.00** Zloděj z Bagdádu **10.30** Mše svatá z oslav 60. let arcibiskupa Jana Graubnera (L) **11.50** Čteme z křesťanských periodik (P) **12.00** Angelus Domini **12.05** Katolíci v Moskvě **12.25** Domov pro všechny **12.55** Maria v křesťanské tradici **13.30** Flauto colorato **14.20** Misijní magazín (21) **15.20** Pro víta mundi (97) - Lukáš Volný **16.00** Bolek a Lolek **16.30** Křížovatky (9) - Martina Špinková **17.00** Pro zdraví **17.10** Krásy Čech a Moravy - Loket **17.40** Hornolidečko: Leskovec **17.55** Dětská televize 2008 **18.20** Na koberečku (30) **18.35** O Mlsálkovi (18/18) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko **19.25** První čtení (P) **19.50** Čteme z křesťanských periodik **20.00** Z pokladů duše **20.05** Záliv svatých **21.05** Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jemu na vás záleží **22.05** Křížovatky (8) - Aleš Jaluška **22.30** Cesty za poznáním: Thajsko **23.50** Harfa Noemova (11. díl) **00.10** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ NA SVATÝ KOPEČEK V ROCE SV. PAVLA – MIKULOV 7. ZÁŘÍ 2008

Program pouťi: Farní kostel sv. Jana Křtitele (farní kostel sv. Václava je uzavřen) – 7.00 a 8.00 mše svatá za poutníky • 9.15 krojovaný průvod se sochou Černé Loretánské Madony od kostela sv. Václava na Svatý Kopeček • 13.30 Mariánská pobožnost • 14.00 Antonín Dvořák: Te Deum – závěrečný koncert festivalu KAMPANILA 2008.

Svatý Kopeček – 9.15 mše svatá za poutníky v kapli sv. Šebestiána • 10.30 hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého Kopečku, svátostné pozháňání.

Během bohoslužeb příležitost k přijetí svátosti smíření. Srdečně zveme všechny poutníky, krojování jsou zvláště vítáni. **Kontakt:** ŘK farnost u kostela sv. Václava, Kostelní nám. 3, 692 01 Mikulov, tel. 519 510 309.

Vyšlo 6. číslo časopisu Milujte se! Hlavním tématem tohoto čísla je Boží moc, která je silnější než jakékoliv zlo. Jak zdůrazňuje exorcista P. Pavel Havlát OM, se kterým je v časopise veden rozhovor: „Zlo musí ve jménu Ježíše Krista odejít!“

Milujte se! je časopis pro novou evangelizaci, který vydává Res Claritatis. Časopis vychází v České republice pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR a FATYM Vranov nad Dyjí. Šesté číslo má 64 stran a je k dispozici také on-line na internetu. Více informací a možnost objednání či stažení kompletních čísel ve formátu PDF naleznete na www.milujte.se.

Poutní slavnost Panny Marie v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná v **neděli 7. září 2008**. Mše svaté budou v 10.30 a 15 hodin. V 9.45 hodin začne modlitba sv. růžence a v 13.30 hodin pobožnost křížové cesty.

POUŤE V ŽAROŠICÍCH V ZÁŘÍ 2008

6. září - První mariánská sobota - malá pouť • 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě • 17.00 růženec • 17.30 poklona • 18.00 mše svatá, průvod, svátostné pozháňání a rozloučení s poutníky.

11. září - Domácí pouť • 17.30 pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic • 19.00 mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.

13. září - Zlatá sobota u Staré Matky Boží - hlavní pouť • 7.00 mše svatá • 11.00 mše svatá ve slovenštině • 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic • 14.30 modlitba růžence • 15.00 křížová cesta • 16.00 mše svatá • 17.15 poklona • 18.00 hlavní mše svatá (Mons. Dominik Duka OP, biskup královéhradecký), průvod se sochami a svátostné pozháňání • po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině • 21.30 na prostranství setkání mládeže • 22.30 v kostele žarošické zpěvy a modlitby • 24.00 půlnoční mše svatá - kostel otevřen přes celou noc.

14. září - neděle po Zlaté sobotě • 6.00 ranní chvály • 7.00, 8.30, 10.00 a 11.15 mše svatá • 14.30 litanie a svátostné pozháňání. Během poutních slavností bude také příležitost ke svátosti smíření.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli 14. září 2008** ke svátku Povýšení svatého Kříže. Program pouťi: mše svatá v předvečer pouťi v **sobotu 13. září** v 18 hodin • mše svatá v **neděli 14. září** v 7.15 a 9 hodin, slavná mše svatá v 11 hodin (slouží P. Josef Kohoutek, farář z Jaroslavice) • během dopoledne příležitost ke sváté zpovědi, svátostné pozháňání a zakončení pouťi ve 14.30 hodin.

SRDEČNĚ ZVEME NA
svěcení kostela Svatého Ducha na Šumné
v neděli 14. září 2008 ve 14 hodin.

Kostel posvětil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle.

Liturgická čtení

Neděle 24. 8. - 21. neděle ve mezidobí
1. čt.: Iz 22,19-23
Ž 138(137),1-2a.2bc+3.6+8bc
Odp.: 8bc (*Hospodine, tvá dobrota trvá navěky, dílo svých rukou neopouštíš!*)
2. čt.: Řím 11,33-36
Ev.: Mt 16,13-20
Slovo na den: **Přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.**

Pondělí 25. 8. - nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského
1. čt.: 2 Sol 1,1-5.11b-12
Ž 96(95),1-2a.2b-3.4-5
Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
Ev.: Mt 23,13-22
Slovo na den: **Těm, kdo chtějí vstoupit.**

Úterý 26. 8. - ferie
1. čt.: 2 Sol 2,1-3a.14-17
Ž 96(95),10.11-12.13
Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)
Ev.: Mt 23,23-26
Slovo na den: **Spravedlnost, milosrdenství a věrnost.**

Středa 27. 8. - památka sv. Moniky
1. čt.: 2 Sol 3,6-10.16-18
Ž 128(127),1-2.4-5
Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 23,27-32
Slovo na den: **Zvenčí se zdají pěkné.**

Čtvrtek 28. 8. - památka sv. Augustína
1. čt.: 1 Kor 1,1-9
Ž 145(144),2-3.4-5.6-7
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)
Ev.: Mt 24,42-51
Slovo na den: **Aby jim dával.**

Pátek 29. 8. - památka Umučení sv. Jana Křtitele
1. čt.: Jer 1,17-19
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
Ev.: Mk 6,17-29
Slovo na den: **Chci jeho hlavu.**

Sobota 30. 8. - nez. sobotní pam. P. Marie
1. čt.: 1 Kor 1,26-31
Ž 33(32),12-13.18-19.20-21
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Mt 25,14-30
Slovo na den: **Svěřil jim svůj majetek.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. - 30. SRPNA 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 8.		PO 25. 8.		ÚT 26. 8.		ST 27. 8.		ČT 28. 8.		PÁ 29. 8.		SO 30. 8.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1768	1990	1734	1953	1487	1674	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1769	1990	1734	1953	1487	1674	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	1487	1675	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1770	1991	1735	1954	1488	1675	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	712	803	1482	1669	847	950	1485	1672	1486	1673	1488	1675	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1771	1992	1724	1943	1488	1676	1655	1886		
Závěrečná modlitba	712	803	1483	1669	847	951	1485	1672	1486	1673	1489	1676	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	712	803	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:	SO 23. 8.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	1774	1995	1736	1955	1489	1676	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	1489	1677	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	1715	1932	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	1777	1999	1737	1956	1490	1677	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	711	802	712	803	1483	1670	856	960	1485	1672	1486	1673	1490	1678	712	804
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	1778	2000	1731	1950	1490	1678	918	1028
Záv. modlitba	712	803	712	803	1483	1669	857	961	1485	1672	1486	1673	1489	1676	713	804
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 13. 9. • 20. 9. • 4. 10. • 11. 10. • 18. 10. • 25. 10. • 8. 11. • 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

VÍRA V ČLOVĚKA

Jacques Maritain • Z francouzštiny přeložil Karel Šprunk

Je možné věřit v člověka? Prostá zkušenost vidí děsivé krutosti, jichž je člověk schopen, a tuto víru odmítá. Je však možné žít bez víry v člověka? Jak bychom bez ní byli schopni žít a pracovat pro druhé v rodině a ve společnosti? Těmito a podobnými otázkami se zabývají tři texty Jacquese Maritaina, které se zamýšlejí nad hodnotou člověka. Ateismus, který je předmětem prvního textu, je rozhodnutím vyloučit Boha z vlastního života. Ale co jiného pak může být cílem člověka než on sám? Tolerance, o níž jde v druhém textu, je úsilím přiznat právo na existenci i člověku, jehož myšlení a jednání je poznamenáno zlem nepravdy a zloby. Víra v člověka je vlastním tématem třetího textu. Co je vlastně základem víry v člověka? To všechno jsou otázky, kterým se nevyhne nikdo, kdo se snaží žít pro Boha a pro člověka uprostřed tohoto svízelného světa.

Krystal OP, s.r.o. • Brož., 140 x 180 mm, 48 stran, 65 Kč

O STVOŘENÍ • VÝBĚR OTÁZEK Z TEOLOGICKÉ SUMY

Tomáš Akvinský • Z latiny přeložil, poznámkami a úvodem opatřil Tomáš Machula

V této knize se setkáváme s překladem první části pojednání o stvoření, tj. s filozofickými předpoklady Tomášova pojetí stvoření. Hlavními tématy jsou zde kauzalita, stvoření z niče-

ho, otázka počátku světa, téma rozmanitosti věcí v našem světě a otázka zla.

Krystal OP, s.r.o. • Edice Aquinata, svazek 7. Brož., 128 x 205 mm, 80 stran, 95 Kč

OD ABRAHÁMA K NOVÉ SMLOUVĚ

Prof. Ladislav Tichý, Th.D. - Doc. Petr Chalupa, Th.D. - Doc. Petr Mareček, Th.D. - RNDr. Gabriela Ivana Vlková, Th.D. - Dr. Stanislav Pacner, S.S.L.

Tato publikace se zabývá biblickými texty, které se týkají aktualizace či obnovy smlouvy vyvoleného lidu s Bohem Izraele, případně smlouvy nové. Konkrétně jde o texty deuteronomistické tradice a starozákonních proroctví, které tváří v tvář exilu, katastrofě interpretované jako selhání sinajské smlouvy, doufají v obnovu, dokonce ve smlouvu, jejíž kvalitativní rozměr by překonal smlouvu starou; dále jsou to texty novozákonní, které vykládají tato proroctví v jiném historickém kontextu a především se zaměřením christologickým. Pozornost je věnována též hledání „teologického klíče“, tedy důvodu naděje, ze které texty o nové či obnovené smlouvě vyrůstají. Publikace je určena pro odbornou veřejnost.

Univerzita Palackého v Olomouci Váz., A5, 208 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
 P.P.
 147/2002

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugarje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.